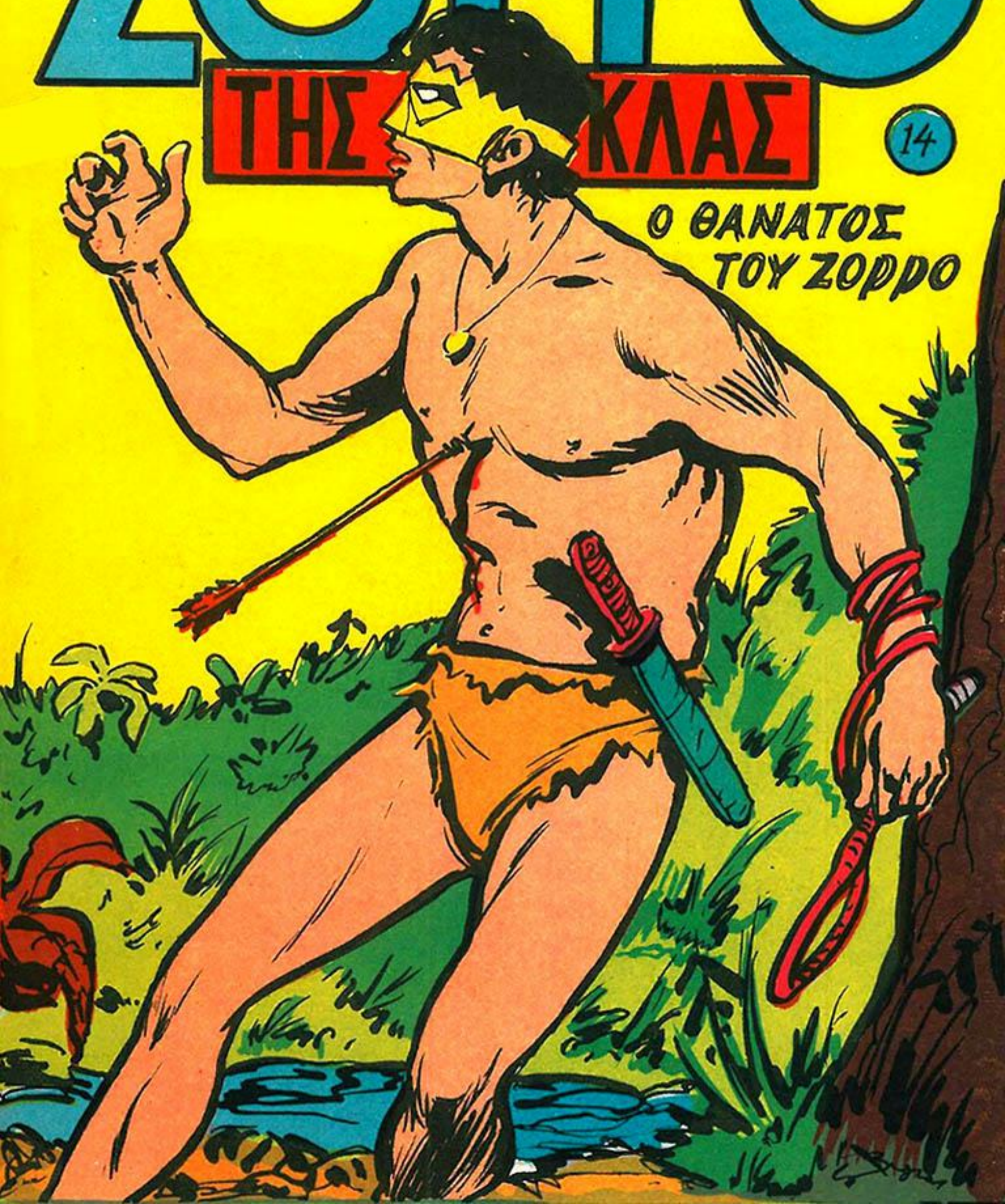

ZOPPO

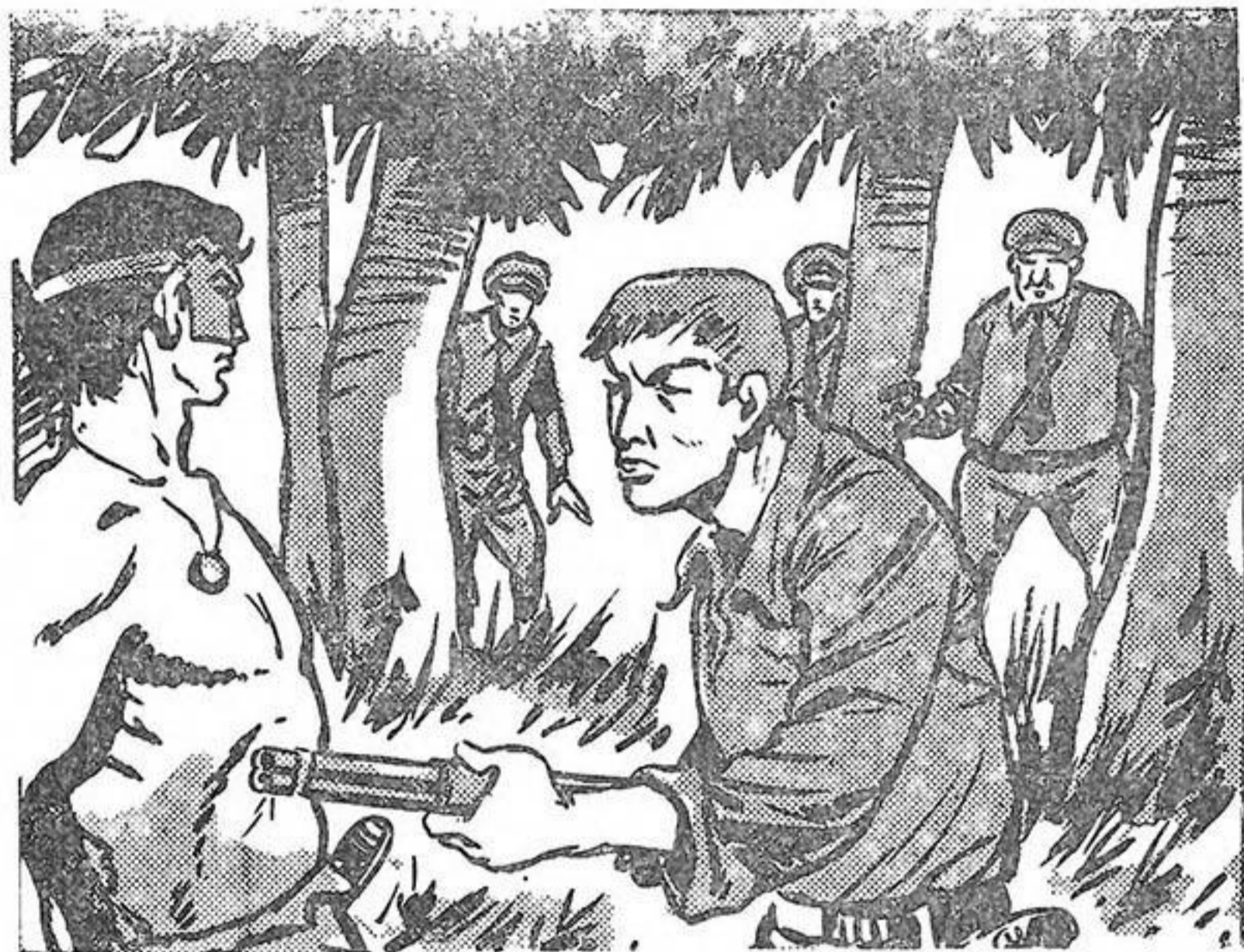
ΤΗΣ ΚΛΑΣ

14

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ
ΤΟΥ ΖΟΠΠΟ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΖΟΡΡΟ

Ο Περέθ κάνει
τὸ θαυμα του...

( ) Κουκαράτσα λοιπὸν ὁ ἐπιλεγόμενος Ἀσύλληπτος, ἔχει σηκῶνει τὸ δίκανο, ἔχει καρφῶσει τὶς δυὸ του κάννες στὸ στήθος τοῦ Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας καὶ εἶναι ἕτοιμος νὰ πιέση τὴ σκανδάλη γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὸν μασκοφόρο Ἐκδικητή... (*)

“Ὅσο γενναῖος κι’ ἂν εἶν’

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος: «Κουκαράτσα, ὁ ἀσύλληπτος».

αὐτὸς ὁ τελευταῖος, δὲν μπορεῖ νὰ μὴ νοιώσῃ μιὰ παγωμένη ἀνατριχίλα νὰ τὸν διαπερνᾷ μπροστὰ στὸν θάνατο...

Δὲν περίμενε πῶς ὁ ἀντίπαλός του θὰ ἔφτανε τόσο γρήγορα καὶ μὲ τέτοια ἀποφασιστικότητα, στὸ σημεῖο νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Ἐτοιμάζεται βέβαια νὰ κάνῃ τὴν τελευταία ἀπόπειρά του, πού ξέρει ὅμως ἐκ τῶν προτέρων ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ πετύχῃ...

Ὁ θάνατος ἀγγίζει κιόλας τὴν καρδιά του μὲ τὰ κοκκα-

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

λένια του δάχτυλα,

‘Ο Κουκαράτσα χαιμογελάει ψυχρά, μ’ ένα χαμόγελο γεμάτο σαδισμό, δέν μπορεί όμως να κρύψη και τον θαυμασμό του για την άταραξία του αίχμαλώτου του μπρός στον θάνατο...

‘Οπωςδήποτε το δάχτυλό του δέν προλαβαίνει να πατήσει τη σκανδάλη...

Ξαφνικά ξεφυτρώνουν ως δια μαγείας από τα γύρω δέντρα... ο χοντρο - Περέθ και οί άντρες του.

Το πρόσωπο του αστυνομίου είναι μονάχο του μιὰ τρομακτική απειλή για το τί θα πάθη ο ληστής αν επιχειρήσει παρά την εμφάνισί τους να σκοτώσει τον Ζορρό της Ζούγκλας.

‘Αλλά ο Κουκαράτσα δέν είναι από τους ανθρώπους που τα χάνουν εύκολα.

‘Η έτοιμότης του είναι καταπληκτική...

Μονομιᾶς κάνει ένα σάλτο και βρίσκειται πίσω από τον Ζορρό της Ζούγκλας.

Τὴν ὥρα που οί αστυφύλακες του Περέθ διστάζουν να πυροβολήσουν, μὴπως σκοτώσουν τον Ζορρό αντί για τον Κουκαράτσα, ἀκούγεται ἡ βραχνιασμένη φωνή του χοντρο - αστυνομίου:

— Προσοχή! Θα σᾶς ξεφύγει... ο Ζορρό! Τα μάτια σας δεκατέσσερα!

‘Ο Κουκαράτσα τον ἀκούει κι’ ἔτσι, δίνει ένα θεώρημα σάλτο και ρίχνεται μέσα στα πυκνά δέντρα που ἀπλώνονται δίπλα του...

‘Ο Ζορρό της Ζούγκλας γρυλλίζοντας από θυμό, ἔτοιμάζεται να ριχτή πίσω του για να τον πιάσει.

‘Ο Περέθ ὅμως βλέπει τὴν κίνησή του.

Παρά τον ὄγκο του ὁ ἄστυνόμος είναι καταπληκτικὰ εὐκίνητος.

Πηδαίει μπροστά του.

Δυὸ πιστόλια — λές και τόχει ἡ μέρα σήμερα να τον ἀπειλοῦν ὅλο ἀπό... δύο κάννες, κρατάει στα χοντρόχερά του και τα καρφώνει μπροστά στον μασκοφόρο Ἐκδικητή.

— Που πάς; οὐρλιάζει ἄγρια ἀναποκοκινίζοντας. Τέλειωσαν τα ψέμματα! Ἡ σταδιοδρομία σου λήγει ἐδῶ!

‘Ο Ζορρό της ζούγκλας αἰσθάνεται τραμερὸ θυμὸ να φουντώνει στο στήθος του.

— ‘Ο ἄνθρωπος αὐτὸς που σου ξεφεύγει, Περέθ, μου γυρίζει, δείχνοντας με το δάχτυλο πρὸς το μέρος που φεύγει ὁ Κουκαράτσα, είναι ἕνας τρομερὸς κακούργος!

— Ξέρω! Ξέρω!, λέει ὁ Περέθ χαιμογελαστά και θριαμβευτικὰ μαζί.

— Ξέρεις ποιὸς είναι και τον ἀφίνεις να φύγει;

— “Αν πιάσω ἐκείνον θα χάσω ἕένα και σε προτιμῶ χίλιες φορές, Ζορρό, πράγμα που πρέπει και να σε τιμᾶ, μίο ἀμίγο!

— Ἐκείνος είναι ἕνας ἀπαίσσιος δολοφόνος που ἔχει κάνει ὅλων τῶν λογίων τὰ ἐγκλήματα, ἠλίθιε!, γρυλλίζει ὁ μασκοφόρος Ἐκδικητής

λυσσασιμένος. "Αφησέ με νὰ τρέξω νὰ τὸν πιάσω καὶ νὰ σοῦ τὸν φέρω! Σοῦ δίνω τὸ λόγο μου ὅτι θὰ ξαναγυρίσω καὶ θὰ σοῦ φέρω καὶ τὸν Κουκαράτσα!

— Δέν... σφάξανε!, τοῦ ἀποκρίνεται μὲ εἰρωνικὸ χαμόγελο ὁ Περὲθ. Δέν τρελλάθηκα νὰ σ' ἀφήσω νὰ φύγης! Ἄρκετὰ κοπίασα μοῦ φαίνεται γιὰ νὰ καταφέρω νὰ σὲ βάλω στὸ χέρι!... Καὶ μάλιστα, ἂν θές νὰ ξέρης, τώρα ποὺ εἶμαι βέβαιος πιά, πὼς εἶχα κάνει λάθος πιστεύοντας πὼς εἶσαι ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο μὲ τὸν πολὺ καλὸ μου φίλο τὸν Δὸν Πάμπλο Ντελόρο, σὲ συλλαμβάνω καὶ μὲ πολὺ μεγαλύτερη χαρὰ καὶ ἱκανοποίησι!

Ὁ Ζορρὸ στριφογυρίζει τὰ μάτια μὲ ἀπελπισία, κυττάζοντας πάντα πρὸς τὴν πλευρὰ ποὺ ἔχει χαθῆ ἐκεῖνος ὁ ἀποκρουστικὸς κακοῦργος, ὁ Κουκαράτσα, ποὺ ὁ Περὲθ ἐπιμένει νὰ τὸν ἀγνοῇ.

— Ὡστε κατὰ τὴ γνώμη σου, πῆθηκε μουγγρίζει ὀργισμένος πάντοτε, εἶμαι χειρότερος καὶ πιὸ ἐπικίνδυνος ἀπὸ τὸν Κουκαράτσα καὶ προτιμᾶς νὰ συλλάβης ἐμένα παρὰ αὐτόν;

Τοῦ Περὲθ τὰ ὄλοστρόγγυλα μάτια γυαλίζουν θριαμβευτικά.

— Ὁ Κουκαράτσα εἶναι ἓνα μεγάλο παλιοτόμαρο, μίο ἀμίγο!, λέει μὲ ἀπάθεια ποὺ δαιμονίζει τὸν Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας. Συμβαίνουν ὅμως δυὸ πράγματα ποὺ θὰ σοῦ

τὰ ἐξηγήσω πρὶν σοῦ βγάλω τὴ μάσκα, γιὰ νὰ δῶ τὸ πρόσωπό σου, ποὺ εἶμαι σίγουρος ὅτι θὰ εἶναι πολὺ... γοητευτικὸ καὶ συμπαθητικὸ! Πρῶτον καὶ κύριον, ἐκεῖνος δέν θὰ μοῦ ξεφύγῃ, ὅπου νὰ πάῃ! Ἔτσι καὶ βγῶ μὲ τοὺς ἄντρες ἴμου στὴ ζούγκλα, θὰ τὸν μαγκώσω μέσα σὲ μιὰ μέρα! Ἐσὺ ἂν μοῦ ξεφύγῃς τώρα, μπορεῖ νὰ κάνω κι' ἓνα χρόνο πάλι νὰ σὲ ξαναβρῶ!... Καταλαβαίνεις ὅτι αὐτὸ δέν μὲ συμφέρει!... Ἐσένα προσπαθῶ νὰ σὲ βάλω στὸ χέρι ἐδῶ καὶ πάρα πολὺν καιρό!... Οἱ ἀνώτεροί μου ἔχουν ἀρχίσει νὰ μὲ κυττάζουν στραβά κάθε φορὰ ποὺ τοὺς λέω ὅτι δέν μπόρεσα νὰ σὲ συλλάβω γιὰ τὸν ἓνα ἢ γιὰ τὸν ἄλλον λόγο καὶ οἱ συνάδελφοί μου μὲ κοροϊδεύουν μὲ τὶς ματιές τους καὶ μὲ μερικὰ ὑπονοούμενα, πάντοτε ὅταν ἀναφέρεται μπροστά μας τ' ὄνομά σου!... Ὁλ' αὐτὰ θὰ τελειώσουν σήμερα! Μὲ ἀντιλαμβάνεσαι;.. Γιὰ τὸν Κουκαράτσα κανεῖς δέν θὰ πῆ κουβέντα καὶ κανεῖς δέν θὰ μὲ κυττάξῃ στραβά. Μόλις πρὶν πέντε λεπτὰ ἔλαβα τὸ σῆμα πὼς βρίσκεται μέσα σ' αὐτὴ τὴ ζούγκλα. Κανεῖς ἀστυνόμος στὸν κόσμο δέν συλλαμβάνει τοὺς καταζητούμενους, πέντε λεπτὰ μετὰ τὴ λήψι τοῦ σήματος!... Μ' ἐνόησες, μίο ἀμίγο;

Ὁ Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας κουνάει θλιμμένα τὸ κεφάλι του.

Ἔχει καταλάβει καὶ πολὺ

καλά ότι ο Περέθ έχει τόσο μεγάλο μεράκι να τον συλλάβει επί τέλους, που τίποτ' άλλο δεν είναι δυνατόν να τον ενδιαφέρει περισσότερο.

Ρίχνει άλλη μια τελευταία ματιά λοιπόν προς το μέρος που χάθηκε ο αίμοβόρος Κου καράτσα και αποφασίζει κι' αυτός ότι πρέπει να τον ξεγράψει προς το παρόν και να κυττάξει πώς θα καταφέρει πάλι να ξεφύγει του Περέθ.

Η δουλειά τή φορά έτούτη δεν είναι καθόλου εύκολη.

Με ένα κυκλικό βλέμμα που ρίχνει στη ζούγκλα ολόγυρά του, βλέπει με μια άνατριχίλα ότι είναι μάλλον αδύνατον να πετύχει κάτι τέτοιο.

Οι αστυνομικοί του Περέθ έχουν άλλο στραμμένα τα όπλα τους έναντιον του και βρίσκονται σε διάφορες αποστάσεις από κοντά του, έτσι που στην παραμικρή κίνηση που θα επιχειρήσει, είναι καταδικασμένος να πέσει κάτω, κόσκινα από τις σφαίρες τους.

Ο Περέθ καταλαβαίνει τί ιδέες περνάνε από το μυαλό του.

Τα μάτια του παχύσαρκου αστυνόμου γυαλίζουν θριαμβευτικά και κοροϊδευτικά μαζί.

Γλεντάει με την άμηχανία και την άνησυχία του Ζορρό.

Για πρώτη φορά κι' εκεί-

— Τί κυττάτε, ξόανα; και δεν κάνετε αυτό που σ'ας λέει;

Με μιὰ γροθιά ανάμεσα στὰ μάτια στέλνει τὸν Κουκαράτσα....

νος βρίσκεται σὲ μιὰ τόσο πλεονεκτικὴ θέσι, πὺ νὰ μπορῆ νὰ διασκεδάξῃ μὲ τὸν τρομερό του ἀντίπαλο.

Ἄν ἀκόμα δὲν ἔχει ἀπλώσει τὸ χέρι του γιὰ νὰ τοῦ βγάλῃ τὴν περίφημη χρυσὴ μάσκα, εἶναι ἐπειδὴ τὶς στιγμὲς αὐτὲς τὶς χαίρεται ὅσο δὲν χάρηκε ποτὲ τίποτ' ἄλλο.

— Λοιπόν; λέει σαρκαστικὰ μ' ἓνα πλατὺ χαμόγελο πὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ ἓνα τοῦ αὐτὶ καὶ τελειώνει στὸ ἄλλο. Λοιπόν, μίο ἀμίγο; Πῶς τὴ βλέπεις τὴν κατάστασι; Σὲ περιμένουμε νὰ κάνῃς τὴν ἀπόπειρά σου γιὰ νὰ ξεφύγῃς.

Ἐσὺ ξέρεις τὸ κόλπο! Θὰ πιαστῆς ἀπὸ ἓνα φυτικὸ σχοινὶ καὶ θὰ γίνῃς ἀεροπλάνο! Γιατὶ δὲν τὸ δοκιμάζεις; Τὸ δοκίμασες καὶ ἄλλοτε μὲ ἐπιτυχία!...

Ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας προσποιεῖται ὅτι τὸν ἔχει πάρει τὸ παράπονο καὶ αὐτὸ τὸ κάνει γιὰ νὰ κερδίσῃ καιρὸ κουβεντιάζοντας μὲ τὸν Περὲθ, μήπως στὸ μεταξύ κατεβάσῃ καμμιά καλύτερη ἰδέα.

— Περὲθ, τοῦ λέει τοῦ ἀστυνόμου, νὰ τὸ ξέρῃς ὅτι δὲν εἶσ' ἐντάξει! Σὺμφωνοί! Κέρδισες τὸ παιχνίδι! Μ' ἔπιασες! Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ

ξεφύγω πιά και τὸ βλέπω κι' ἐγὼ ὀλοκάθαρα ὅπως τὸ βλέπεις κι' ἐσύ!... Δὲν πρέπει ὅμως νὰ κοροϊδεύης μ' αὐτὸν τὸν τρόπο και νὰ μὲ εἰρωνεύεσαι! Κι' ἂν εἶμαι ἐκτὸς Νόμου, μὴν ξεχνᾶς πόσες φορές σ' ἔχω βοηθήσει νὰ βάλῃς στὸ χέρι παλιοτόμαρα, πού μόνος σου δὲν θὰ τὰ κατὰφερνες ποτέ!

Ὁ Περὲθ... συγκινεῖται και μοιάζει σὰν αἰσθηματικὸ παχύδερμο.

— Δίκιο ἔχεις!, ἀναγνωρίζει ἀντρίκια. Κι' ἔβγαλες κι' ἀπὸ τὴ μέση ἄλλα παλιόμουτρα πού γιὰ μένα θὰ ἦταν πολὺ μεγάλος μπελάς, ἀλλὰ βλέπεις δὲν εἶσαι ὁ Νόμος ἐσύ γιὰ νὰ ἔχῃς τὸ δικαίωμα νὰ δικάζης και νὰ καταδικάζῃς μόνος σου και γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τιμωρηθῆς γι' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους πού σκότωσες ἔστω κι' ἂν ἐγὼ σου τὸ χρωστάω ὑποχρέωσι! Ὅταν θὰ σὲ κρεμάσουν και σὲ θάψουνε, θὰ σοῦ φέρνω ταχτικά στὸν τάφο σου λουλούδια! Εἶς' εὐχαριστημένος, μίο ἀμίγο;

— Καταμαγεμένος!, ἀναστενάζει ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας, πού τοῦ κάκου ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα προσπαθεῖ νὰ ἐφεύρῃ ἕναν τρόπο νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν τρομερὰ δύσκολη θέσι πού βρίσκεται.

Κι' ὁ Περὲθ πού ὁ θρίαμβός του δὲν περιγράφεται, κάνει κι' ἄλλες ἐξομολογήσεις στὸν αἰώνιο ἀντίπαλό του:

— Πού λές, μίο ἀμίγο κι' ἐγὼ σὲ συμπαθοῦσα πάντοτε

πάρα πολὺ, γιατί πάντοτε ἐπίσης πίστευα πὼς ἦσουν ὁ Δὸν Πάμπλο!

— Μὰ πὼς σοῦ πέρασε τέτοια ἰδέα;

— Νά: "Ἀνθρώποι εἶμαστε, κάνουμε ὅλοι λάθη! Μετὰ ἀπὸ πολλὰ και πολλὰ εἶχα καταλήξει σ' αὐτὸ τὸ συμπέρασμα!...

— Μὰ εἶναι πάρα πολὺ χοντρό! Μοῦ φαίνεται μάλιστα πὼς μὲ προσβάλλεις κιόλας!

— Σὲ προσβάλλω; Και γιατί; Ἴσα - ἴσα πού ὁ Δὸν Πάμπλο αὐτὸς εἶναι πολὺ ἐντιμὸς και καλὸς ἄνθρωπος, πού ἔχει σκορπίσει ὀλόκληρες περιουσίες γιὰ τοὺς φτωχοὺς και τοὺς δυστυχησιμένους τοῦ τόπου!

— Δὲν θέλω νὰ πῶ αὐτό.

— Ἀλλά;

— Νά: "Ἐχω ἀκούσει πὼς εἶναι λιγάκι μαιθαικός! Καθόλου ζωηρὸς δηλαδή και... πὼς νὰ τὸ πῶ: Νά: Δὲν μοιάζει γιὰ παλληκάρι και ἄφοβος μπροστὰ στὸν θάνατο ὅπως εἶμ' ἐγὼ! Κάθε ἄλλο μάλιστα!

— Σ' αὐτὸ ἔχεις δίκιο!, παραδέχεται ἀντρίκια κι' ὁ Περὲθ. Μὰ νόμιζα ὅτι τὸ ἔκανε ἀκριβῶς γιὰ κόλπο. Ὡστε ἔχεις ἀκουστὰ γιὰ τὸν Δὸν Πάμπλο ἔ;

— Οὐ! Και ποιός δὲν τὸν ξέρει; Μάλιστα μιὰ φορά τὸν ἔχω δῆ και σ' ἕνα χορό!...

— Τί μοῦ λές! Τί μοῦ λές! Ὡστε εἶσαι κι' ἐσύ τῆς ἀριστοκρατίας μας γιὰ νὰ πηγαινῆς στὶς φιέστες!...

— Καλὰ τώρα! Μοῦ φαίνεται εἶναι φανερό πῶς τρέχει γαλάζιο αἷμα στὶς φλέβες μου!... Λοιπὸν ποὺ λές, σ' ἐκεῖνον τὸν χορό, διαρκῶς κουτσομπολεύαμε μὲ τὶς σενιορίτες αὐτὸν τὸν Δὸν Πάμπλο. Καὶ διαρκῶς κρυφόγελα πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη του!...

— Ἐπρεπε νᾶμουν ἐγὼ ἐκεῖ πέρα καὶ θὰ τοὺς ἔβαζα στὴ θέσι τους ὅλους καὶ ὅλες ποὺ ἔλεγαν αὐτὰ τὰ λόγια καὶ κρυφογελοῦσαν ἔτσι!, μουγγρίζει ὁ Περὲθ κατακόκκινος ἀπὸ θυμό. Μακάρι νὰ ἦταν ὅλοι σὰν τὸν Δὸν Πάμπλο Ντελόρο! Κανείς στὴν Ἀθιέντα ντὲλ Σὸλ δὲν εἶναι ἄξιος νὰ παραβληθῆ μαζί του σὲ τίποτα! Ἐγὼ θὰ ἦμουν εὐτυχῆς ἂν μπορούσα νὰ τὸν κάνω καὶ γαμπρό μου, δίνοντάς του τὴ μονάκριβη κόρη μου!

Ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας χαμογελάει κάτω ἀπὸ τὴ χρυσὴ μάσκα του.

— Φαντάζομαι, λέει σοβαρὰ ὕστερα, πῶς κι' ἐκεῖνος δὲν θᾶλεγε ὄχι, γιὰ νὰ παντρευτῆ αὐτὴ τὴν ὑπέροχη καλλονή, τὴ σενιορίτα Ροζίτα!...

Τοῦ Περὲθ τὰ ὄλοστρόγυλα μάτια πετιῶνται ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες τους, τόσο πολὺ ποὺ παραιλίου νὰ τοῦ πέσουν στὸ χῶμα.

— Ξέρεις καὶ τὴν θυγατέρα μου; μουγγρίζει κατάπληκτος. Μὰ ποιός δαίμονας εἶσαι λοιπὸν; Ἀδύνατον νὰ τὸ βάλῃ ὁ νοῦς μου! Κι' ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ τὸ βρῶ μόνος

μου, θὰ σοῦ βγάλω τὴ μάσκα καὶ θὰ τὸ μάθω! Τί τὸ ἀπλοῦστερο; Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Βέβαια!, τοῦ λέει ὁ Ζορρό ἀτάραχος. Στὸ χέρι σου δὲν εἶμαι;

Ὁ Περὲθ κοντοστέκεται.

Ἡ ἀπάθεια τοῦ αἰώνιου ἐχθροῦ του, τοῦ κάνει τρομερὴ ἐντύπωση.

Περίμενε νὰ τὸν δῆ περισσότερο συγκινημένο τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ τοῦ ἀποκάλυπτε τὸ πρόσωπο.

Μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι τὸν τρομάζει κιόλας κάπως ἡ ψυχραιμία αὐτῆ τοῦ Ζορρό, τὴν κρίσιμη αὐτῆ στιγμῆ.

Μήπως ἔχει τίποτα στὸν νοῦ του;

Μήπως κανένα τρελλό, ἀπίθανο κόλπο πάλι, σὰν τὰ τόσα καὶ τόσα ποὺ τοῦ ἔχει κάνει καὶ μὲ τὰ ὁποῖα τοῦ ἔχει ξεφύγει ὡς τώρα σ' ἓνα σωρὸ ἄλλες παρόμοιες ἢ σχεδὸν παρόμοιες περιπτώσεις;

Ἀλλὰ τί κόλπο μπορεῖ νᾶχη σχεδιάσει;

Νὰ τὸν ἀρπάξῃ καὶ νὰ τὸν βάλῃ μπροστά του σὰν ἀσπίδα, ἀπειλώντας τοὺς ἄντρες του μὲ τὴ ζωὴ του — ὅπως ἔκανε κάποτε ἄλλοτε— δὲν εἶναι δυνατόν, γιὰτὶ τώρα οἱ ἀστυφύλακες βρίσκονται γύρω - γύρω.

Ὁ Περὲθ τὸ βλέπει καθαρὰ πῶς ὁ ἀντίπαλός του βρίσκεται στὴν ἀπόλυτη δικαιοδοσία του.

Κι' ὅμως ἔχει ...τράικ!

Ἡ συγκίνησὶς του καθὼς ἀπλώνει τὸ χέρι του πρὸς τὸ μέρος τῆς μάσκας τοῦ Ζορρό

της Ζούγκλας, είναι καταφανής...

Ο μασκοφόρος Έκδικητής στέκεται έντελώς ακίνητος με το πρόσωπο ψυχρό σαν πάγο...

Το χέρι του Περέθ ζυγώνει ακόμα περισσότερο τη μάσκα των Ίνκας...

Θρόμβοι κρύου ιδρώτα κάνουν την εμφάνισή τους στο χοντρό πρόσωπο του αστυνομίου.

Οι αστυφύλακες κι' αυτοί κρατούν την αναπνοή τους, για να υπερασπίσουν τον αρχηγό τους στην παραμικρή ύποπτη κίνησι του έχθρου.

Φυσικά ο Περέθ για να βγάλει τη μάσκα του Ζορρό,

έχει αναγκαστή να βάλει στη θήκη του το ένα από τα δυο του πιστόλια.

Στη ζούγκλα αυτή τη στιγμή επικρατεί ιερή σιωπή.

Κανείς δεν λέει λέξι.

Οι άντρες του Περέθ κρατάνε και την αναπνοή τους.

Και τα πουλιά έχουν... πάψει να κελαϊδάνε!

Και ενώ όλοι περιμένουν ότι ασφαλώς ο Ζορρό της Ζούγκλας, κάποια κίνησι θα κάνει την ώρα που ο χοντρο-αστυνόμος θα επιχειρή να του αφαιρέσει τη χρυσή μάσκα, την κίνησι αυτή την κάνει... ο ίδιος ο Περέθ!

Και τί κίνησι!!

Ξαφνικά βγάζει μια παρά-

— Τί κάνεις εκεί, μωρή;

— Μην κάνης τέτοια βλακεία, ήλίθιε! "Αν τὸ κόψης θὰ πέσω καὶ θὰ τσοκιστώ!

Ξενη κραυγή σαν κρώξιμο πουλιού ἀπὸ τὸ λαρύγγι του καὶ μετὰ, σάν... πραγματικό πουλί, σηκώνει ψηλὰ τὸ χέρι μὲ τὸ ὁποῖο θὰ ἔβγαζε τὴ μάσκα τοῦ ἀντιπάλου του καὶ ἀρχίζει νά... ἀνυψώνεται κάθετα στὸν ἀέρα!

Μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ θαῦμα ὅλων τὰ μάτια γουρλώνουν καὶ γεμίζουν ἐκπληξι καὶ δέος.

Οἱ ἀστυφύλακες ποὺ ἂν ἔκανε τίποτα παρόμοιο ὁ Ζορρὸ θὰ τὸν γέμιζαν σφαίρες, τὸν ἀφεντικό τους δὲν σκέπτονται νὰ τὸν πυροβολήσουν ἀλλὰ καὶ δὲν μποροῦν νὰ φανταστοῦν τί πρέπει νὰ

κάνουν γιὰ νὰ τοῦ δώσουν μιὰ βοήθεια.

Κι' ὁ Περὲθ πάει καὶ πάει ψηλὰ καὶ φτάνει καμμιὰ εἰκοσαριὰ μέτρα πάνω ἀπὸ τὸν φλοιὸ τῆς γῆς, ὅπου... σταματάει.

Σταματάει δυὸ μέτρα παρακάτω ἀπὸ τὸ φουντωμένο κλαδὶ τοῦ πελώριου αἰωνόβιου δέντρου ποὺ βρίσκεται ἐκεῖ.

Καὶ τότε παρατηροῦν ὅλοι ὅτι ὁ ἀστυνάμος κρέμεται σαν ὄριμο φρούτο, ἀπὸ τὸ χέρι του, ποὺ εἶναι δεμένο μὲ μιὰ θηλιά ἀπὸ τὸν καρπὸ!

Καὶ πρὶν κανεὶς ἐννοήσῃ τὴ συμβαίνει κι' ἀπάνω στὴ

δεύτερη άγριοφωνάρα του Περέθ που τόση ώρα που άνέβαινε, του είχε κοπή ή λαλιά από την τρομάρα του, τὰ πυκνά φύλλα πάνω ακριβώς από τὸ κεφάλι του άστυνόμου, στὸ κλαδὶ του δέντρου παραμερίζουν καὶ κάνει τὴν εμφάνισί της γιὰ μιὰ στιγμή ή μορφή του "Ελ Ρέϋ!...

Δυὸ πυροβολισμοὶ άντηχοῦν τότε καὶ σκίζουν τὴ γαλήνη τῆς ζούγκλας σάν μαχαιριές.

Τὰ βάλια βουΐζουν σάν άγριομέλισσες γύρω από τὸ κεφάλι του Κυρίου τῆς Ζούγκλας.

Τὸ κεφάλι του εξαφανίζεται καὶ πάλι μέσα στὶς φυλλωσιές.

Ὁ Περέθ οὐρλιάζει γιὰ τρίτη φορά πολὺ δυνατώτερα από τίς άλλες δυὸ, καθὼς αρχίζει πιά καὶ νὰ πονάη καὶ καθὼς βλέπει τὴν άστραφτερή, άτσαλένια λεπίδα ένὸς μαχαριου, νὰ πλησιάζη τὸ σχοινὶ άπ' ὅπου κρέμεται ὁ λόκληρος.

Ἡ λεπίδα ὡστόσο δέν κόβει τὸ σχοινί.

Μόνον άκούγεται ή άγρια φωνή του "Ελ Ρέϋ, που εἶναι κρυμμένος πάντα μέσα στα φυλλώματα καὶ κρατάει τὸ μαχαίρι στὸ χέρι του:

— "Αν πάλι πυροβολήσης "Ελ Ρέϋ κόψει σχοινί!...

— Μὴ κάνεις τέτοια βλακεία, ήλίθιε!, σκούζει άσπρίζοντας ὁ Περέθ. "Αν τὸ κόψης θά... πέσω καὶ θά τσακιστώ!

"Ενα γέλιο άκούγεται μέσ'

άπό τὰ πράσινα φύλλα.

— "Ελ Ρέϋ δέν εἶχε σκεφτῆ τέτοια πράγματα!, λέει ὁ βασιλιάς τῆς ζούγκλας. Περέθ φωνάζει ανθρώπους του μὴ ρίξουν, γιὰτι ἐγὼ κόψει σχοινί!

Ὁ χοντρο - άστυνόμος ὑποφέρει τρομερά, καθὼς τὸ μεγάλο βάρος του κορμιου του κάνει τὸ σχοινὶ νὰ χώνεται βαθειά ὡς τὸ κόκκαλο του καρπου του.

Μὲ ὑπεράνθρωπες προσπάθειες καταφέρνει καὶ σηκώνει καὶ τὸ δεύτερο χέρι του καὶ πιάνεται καὶ μ' αὐτὸ από τὸ σχοινί.

Ἄνακουφίζεται κάπως.

Γυρίζει πρὸς τὰ κάτω καὶ ξεφωνίζει μὲ τὸ μούτρο κατακόκκινο από τὸν θυμό:

— Μὴν ξαναπυροβολήση κανέναις ήλίθιος καὶ μὲ γκρεμοτσακίση από δῶ πάνω του τος ὁ σατανάς, γιὰτι ὕστερα θάχετε νὰ κάνετε μαζί μου βλάκες!

Ὁ Πάντσος
τὰ κατάφερε

Π Ρ Ι Ν προχωρήσουμε ὅμως παρακάτω στὴ δραματικὴ συνέχεια αὐτῆς τῆς ἐκπληκτικῆς σκηνῆς, δέν πρέπει νὰ καταλάβουμε πὼς βρέθηκε σάν από μηχανῆς θεὸς ὁ "Ελ Ρέϋ, πάνω σ' ἐκεῖνο τὸ δέντρο καὶ πάνω από τὸ κεφάλι του Ζορρό τῆς Ζούγκλας, ὡστε νὰ μπορέση νὰ ἐπέμβη ακριβώς στὴν κρισιμώτερη γι' αὐτὸν στιγμή;

Ἄσφαλῶς ναί...

Λοιπὸν τὸν Ἔλ Ρεύ τὸν ἔχουμε ἀφήσει λίγο πιὸ μακρὰ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος, στὴ χώρα τοῦ Ἀτάκ Ὀάννα, ποῦ ἔγινε πραγματικὸ μακελλεῖο γιὰ τὴ διαδοχὴ τῆς θέσεως του ὡς ἀρχιερέως, ἀνάμεσα στοὺς γυιούς του, μὲ ὑπαίτιο φυσικὰ τὸν μικρότερο, τὸν Χήθ Ὀάννα, μὲ τὰ ἀπαίσια, κακοῦργα ἔνστικτα...

Ὁ Ἔλ Ρεύ, δειμένος ἀκόμα χειροπόδαιρα, εἶχε σώσει τὴ ζωὴ τῆς Νάγιας μὲ τὸ Βέλο, τὴν ὥρα ποῦ θὰ τὴν ἀποκεφάλιζε ὁ Χήθ, παίρνοντας μιὰ βουτιά καὶ χτυπώντας τὸν δολοφόνο στὴν κοιλιά μὲ τὸ κεφάλι του.

Ἀπὸ τότε ὅμως ἔχει μείνει κάτω στὸ ἔδαφος, ἀφοῦ ἔξακολουθεῖ νὰναι δεμένος.

Δὲν θὰ εἶχε γλυτώσει κι' αὐτὸς τὸν θάνατο ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἔξαγριωμένους ἱερεῖς, ἂν τὴν ὕστατη στιγμὴ ὁ Ὀντι Ὀάννα δὲν χτυποῦσε μ' ἓνα ρόπαλο τὸν αἰμοβόρο ἀδερφό του καὶ δὲν πρόσταζε ὅλους τοὺς ἱερεῖς νὰ μείνουν ἀκίνητοι.

Ἀμέσως λοιπὸν ὁ Ὀντι Ὀάννα, διατάζει νὰ λύσουν τὸν Ἔλ Ρεύ καὶ τὴ Νάγια μὲ τὸ Βέλο.

Ὁ νέος ἀρχιερέας τῶν πιστῶν τοῦ Θεοῦ Ἡλίου, ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ ἀναίσθητου ἀδερφοῦ του τὴ χρυσὴ περικεφαλαία τοῦ ἀρχιερέως καὶ τὴ φορᾶει αὐτός.

Ὑστερα χωρὶς νὰ πῆ τίποτα, κάνει μόνο μιὰ αὐστηρὴ χειρονομία, δείχνοντας μὲ τὸ

δάχτυλο τὸν Χήθ Ὀάννα, ποῦ βρίσκεται ἀκόμα πεσμένος κάτω, μπροστὰ στὰ πόδια του.

Σὲ μιὰ στιγμὴ οἱ ἱερεῖς πιάνουν τὸν Χήθ καὶ τὸν δένουν χειροπόδαιρα, ἔτσι ποῦ ὅταν συνέλθῃ δὲν θὰ μπορῆ οὔτε νὰ σαλέψῃ.

Ὅταν τελειώνει κι' αὐτό, ὁ Ὀντι δείχνει πάλι μὲ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ τέσσερις ἄλλους ἀνάμεσα στοὺς ἱερεῖς, ποῦ τοὺς γνωρίζει καλὰ πὼς εἶναι οἱ πιστοὶ φίλοι τοῦ ἀδερφοῦ του, αὐτοὶ ποῦ ὑποκίνησαν ὀλόκληρη ἐκείνη τὴν ἀνταρσία μαζὶ μὲ τὸν Χήθ.

Οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ ποῦ δὲν εἶναι ἀναίσθητοι ὅπως ὁ ἀρχηγός τους, προσπαθοῦν νὰ ξεφύγουν ἀλλὰ δὲν τὰ καταφέρνουν.

Οἱ τρεῖς εἶναι κοντὰ καὶ οἱ ὑπόλοιποι συνάδελφοί τους πέφτουν ἐπάνω τους σὰν λύκοι καὶ τοὺς ἀρπάζουν.

Ὁ τέταρτος ποῦ εἶναι κάπως ξέμακρα πάει νὰ τὸ βάλῃ στὴν τρεχάλα ἀλλὰ ὁ Πάντοσο Γίγαντας ποῦ στέκεται παράμερα μαζὶ μὲ τὸν Ἔλ Ρεύ καὶ τὴν Νάγια μὲ τὸ Βέλο, πετιέται καὶ τοῦ βάζει... μιὰ τρικλοποδιά!

Ὡσπου νὰ ξανασηκωθῇ ὁ ἰνδιάνος, οἱ ἄλλοι τὸν ἔχουν ἀρπάξει κι' αὐτὸν καὶ τὸν δένουν μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα.

Τότε ὁ Ὀντι Ὀάννα προχωρεῖ μὲ ἐπίσημο βῆμα πρὸς τοὺς τρεῖς ξένους ποῦ βρίσκονται μαζεμένοι σ' ἓνα μέρος, ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησι τῶν

ινδιάνων ιερέων.

Στέκει μπροστά τους.

Τους κυττάζει για λίγο αμίλητος μέσα από τις όλοχρυσες τρύπες τῆς περικεφαλαίας τους.

Ύστερα λέει με φωνή δυνατή και ἐπίσημη:

— Όσοι ξένοι ἔρχονται σ' αὐτὸν τὸν τόπο και μαθαίνουν τὸ μυστικὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἡλίου πεθαίνουν!...

Ὁ Ἔλ Ρέϋ ἀσυναίσθητα κάνει μιὰ κίνησι ἀνησυχίας και τὰ ματάκια τοῦ Πάντσου Γίγαντα, ποὺ ἔχοντας φάει τὸν «καρπὸ τῆς γενναιότητος» ἔχει γίνει δεύτερος Ἡρακλῆς, γουρλώνουν.

Ὁμως ὁ ὄντι Ὁάννα κά-

νει μιὰ καθησυχαστικὴ κίνησι με τὸ χέρι του...

— Ὁ Ἔλ Ρέϋ, φωνάζει πάλι με τὴν ἴδια δυνατὴ φωνή, ἔχει ἀποκτήσει ἀπὸ τὸν πατέρα του τὸν Ἀτάικ Ὁάννα τὸ δικαίωμα νὰ ἔρχεται και νὰ φεύγει ὅποτε θέλει, γιατί ὁ Ἔλ Ρέϋ ἦταν ὁ γενναιότερος ἄνθρωπος ποὺ πάτησε στὴν περιοχὴ μας και μεγάλωσε ἀνάμεσά μας και δὲν θὰ προδώσει ποτὲ τὴν ὑπαρξι τοῦ ναοῦ μας!...

Ὁ Πάνσο Γίγαντας γυρίζει και λέει στὴ Νάγια ποὺ στέκει δίπλα του, με τὴν τσιριχτὴ φωνή του:

— Ὁ ψηλὸς πέρασε στὶς ἐξετάσεις! Ἐμεῖς νὰ δοῦμε

Χέρια ἀπλώνονται ἀπ' ὅλες τὶς μεριές....

— Που πάς; ούρλιάζει άγρια ό Περέθ.

τί θα κάνουμε τώρα!... "Αν ξέρης τὸ μάθημα... θα μ' αφήσης ν' αντιγράψω;

Ὡστόσο ἡ πανώρια κοπέλλα δὲν προφταίνει ν' ἀπαντήση στὴ βλακεία τοῦ Πάντσο.

Ὁ "Οντι Ὁάιννα ξαναλέει:

— Κανείς ὅμως ἀπὸ τοὺς τρεῖς ξένους μας δὲν θὰ πεθάνη, γιατί καὶ οἱ τρεῖς μᾶς βοήθησαν νὰ νικήσουμε τὸν ἐπαναστάτη καὶ ἐπίορκο ἀπέναντι στὸν πατέρα του, Χῆθ Ὁάιννα!... Χρωστάμε εὐγνωμοσύνη καὶ στοὺς τρεῖς καὶ δὲν μπορούμε νὰ ξεπληρώσουμε τὴν εὐγνωμοσύνη μας μὲ θάνατο!...

— Πολὺ σωστά!, λέει συμφωνώντας ὁ Πάντσο Γίγα-

ντας, πρὸς τὸ μέρος πάντοτε τῆς Νάγιας μὲ τὸ Βέλο. Δὲν μοῦ λές, ἀλήθεια, γόησσα, ποὺ θα βρούμε τὴν ἀδερφούλα σου ποὺ λέγαμε; Γιατὶ θαρρῶ πὼς ἔφτασα πιά σὲ ἡλικία νὰ παντρευτῶ!

Ἡ Νάγια ὅμως δὲν τοῦ ἀπαντάει, γιατί ὁ "Οντι Ὁάιννα κυττάζει τώρα πρὸς τὸ μέρος τους καὶ ιδιαίτερα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Πάντσο.

— Ὅπως ὁ πατέρας μου ὅταν ἦταν ἀρχιερέας, λέει, ἔδωσε στὸν "Ελ Ρέϋ τὸ δικαίωμα νὰ ἔρχεται ἐλεύθερα ὅποτε θέλει στὴ μυστικὴ χώρα μας, ἔτσι κι' ἐγὼ τώρα ποὺ εἶμαι ἀρχιερέας τοῦ θεοῦ Ἡλίου, θα δώσω αὐτὸ τὸ δικαί-

ωμα στὸν ἥρωα αὐτόν!

Ὁ ὄντι δείχνει μὲ μιὰ μεγαλόπρεπη κίνησι τὸν Πάντσο, ἀπλώνοντας τὸ χέρι μὲ τεντωμένο τὸ δάχτυλο πρὸς τὸ μέρος του.

Ὁ Πάντσο Γίγαντας ξαφνιάζεται καὶ γυρίζει καὶ κυττάζει πίσω του.

— Γιὰ ποιὸν ἥρωα λέει, καλέ; τσιρίζει. Δὲν εἶν' ἐδῶ! Θά... κρύφτηκε!

Ὁ ὄντι Ὀάνα χαμογελάει κάτω ἀπὸ τὴν περικεφαλαία του, πράγμα δηλαδὴ ποὺ κανεὶς ποτὲ δὲν θὰ τὸ μάθῃ, ἀφοῦ κανεὶς δὲν τὸ εἶδε.

— Ἐσένα λέω, μικροσκοπικὲ γίγαντα!, κάνει στὸν Πάντσο, γεμάτος θαυμασμό γιὰ τὴν παλληκαριά του.

— Ποιὸν, ἐμένα; τσιρίζει αὐτὸς σὰν ἀπόπληκτος.

— Ναί... Πῶς εἶναι τ' ὄνομά σου;

— Πάντσο Γίγαντας!... Τριαντατρία κιλά!

— Λοιπὸν σ' ἐσένα, Πάντσο Γίγαντα, ἐγὼ ὁ ὄντι Ὀάνα, ἀρχιερεὺς τοῦ θεοῦ Ἡλίου, δίνω τὸ δικαίωμα νὰ ἔρχεσαι ἐλεύθερα στὸν μυστικὸ ναὸ μας, ὅποτε θέλεις!

— Δὲν πρόκειται νὰ ξανάρθω!, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Πάντσο μὲ εἰλικρίνεια. Τουλάχιστον ὅσο νά... φτιάξετε τοὺς δρόμους δὲν θὰ μὲ ξαναδῆτε! Φουσκάλιασανε τὰ ποδαράκια μου!

Ὁ ὄντι Ὀάνα χαμογελάει γιὰ δεύτερη φορά, πράγμα ποὺ ἴσως δὲν ξανασηνέβη οὐδέποτε στὴν ἱστορία σὲ ἄλλον ἰνδιάνο ἱερέα.

Ξαναλέει:

— Ὅπως ὁ πατέρας μου ὀνόμασε τὸν Ἐλ Ρέϋ τὸν γενναϊότερο ἄνδρα ποὺ ἔφθασε ποτὲ στὴ γῆ τοῦ Ἡλίου, ἔτσι κι' ἐγὼ ὀνομάζω τὸν Πάντσο Γίγαντα, ἀκόμα γενναϊότερον!

Ὁ Πάντσο χοροπηδαίει καὶ τὰ ματάκια του ἀστράφτουν ἀπὸ χαρὰ καὶ περηφάνεια.

— Νέο ρεκόρ!, τσιρίζει πανευτυχῆς. Τὸ προηγούμενο κατεῖχε ὁ Ἐλ Ρέϋ ἀπὸ τό.. 1810!

— Ὅσο γιὰ τὴ λευκὴ κόρη, λέει ὁ ὄντι Ὀάνα, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴ Νάγια μὲ τὸ Βέλο, θὰ τὴν ἀφήσω ἐλεύθερη, ἂν ὑποσχεθῇ πῶς δὲν θὰ μιλήσῃ σὲ κανέναν ποτέ, γιὰ τὸ μυστικὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἡλίου!

— Κάτι τρέχει στὰ γύφτικα!, τσιρίζει ὁ Πάντσο Γίγαντας χασκογελῶντας. Καὶ ἡ Εὔα εἶχε ὑποσχεθῇ νὰ μὴ φάῃ μῆλο ἀλλά... δὲν ἔφτυσε οὔτε τὰ κουκούτσια! Ποῦ ἀκούστηκε γυναίκα νὰ κρατᾷ τὸ λόγο της;

Εὐτυχῶς ὅλ' αὐτὰ ὁ Πάντσο τᾶχει φωνάξει στὰ ἰσπανικά, ποὺ ὁ ὄντι Ὀάνα δὲν τὰ καταλαβαίνει κι' ἔτσι δὲν τὸν βάζει σὲ σοβαρὲς σκέψεις, ὅπως θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ γίνῃ...

Ἡ κοπέλλα γυρίζει καὶ τοῦ λέει μὲ φωνὴ σφυριχτὴ σὰν τοῦ φιδιού:

— Καὶ θές καὶ νά... σὲ παντρέψω μὲ τὴν ἀδερφή μου, παλιάνθρωπε, ἔ;

— ὦ, Μαντόνα μία! Τὸ

εἶχα ξεχάσει!, τσιρίζει ἀπαρηγόρητος ὁ Πάντσο Γίγαντας.

Μετὰ λοιπὸν ἀπ' ὅλ' αὐτὰ τὰ συνταρακτικὰ γεγονότα, ὁ ὄντι Ὁάιννα θέλει νὰ διοργανώσῃ μιὰ μεγάλη γιορτὴ πρὸς τιμὴν τῶν φίλων του.

Αὐτοὶ οἱ τελευταῖοι ὅμως καὶ οἱ τρεῖς βιάζονται νὰ φύγουν, γιατί ὁ καθένας ἔχει τοὺς λόγους του.

Σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας λοιπὸν, δυὸ ἀποστολὲς ξεκινοῦν ἀπὸ τὸν ναὸ τοῦ θεοῦ Ἡλίου.

Ἡ μιὰ εἶναι οἱ τρεῖς ἥρωές μας.

Ἡ ἄλλη πιὸ πολυάριθμη, ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώτους τοῦ ὄντι — τὸν ἀδερφό του Χῆθ Ὁάιννα καὶ τοὺς τέσσερις φίλους του — μαζὶ μὲ δέκα ἱερεῖς πιστοὺς στὸν Ἄτὰκ Ὁάιννα καὶ στὸν πρωτότοκον γυιό του, ποὺ τοὺς συνοδεύουν.

Ὁ ὄντι Ὁάιννα δὲν θέλει νὰ χύσῃ ἀδελφικὸ αἷμα.

Δὲν καταδικάζει σὲ θάνατο τὸν Χῆθ καὶ τοὺς δικούς του ὅπως θὰ ἔπρεπε, ἀλλὰ τοὺς στέλνει ἐξορία, σ' ἕναν πολὺ μακρινὸ τόπο ποὺ θὰ τοὺς ὀδηγήσουν οἱ ἄλλοι ἱερεῖς ποὺ τοὺς συνοδεύουν καὶ θὰ τοὺς ἀφήσουν ἐκεῖ...

Φυσικὰ ἐμεῖς θὰ παρακολουθήσουμε τοὺς τρεῖς ἥρωές μας.

Ὁ Ἐλ Ρέϋ ποὺ ξέρει καλύτερα ἀπ' ἄλους τὸν δρόμο, πηγαίνει μπροστά.

Ἡ Νάγια κι' ὁ Πάντσο τὸν ἀκολουθοῦν περπατώντας ὀ-

σο γρηγορώτερα μποροῦν γιὰ νὰ φτάσουν τὸν γιγαντόσωμο βασιλιὰ τῆς ζούγκλας μὲ τὶς πελώριες δρασκελιές του.

Ἐκεῖνο ποὺ κάνει ἐντύπωση στὴ Νάγια — ἡ ὁποία ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ ξεκίνησαν εἶχε ἀνησυχῆσει — εἶναι πὼς ὁ Ἐλ Ρέϋ οὔτε γυρίζει νὰ τὴν κυττάξῃ, ἐνῶ τὴν τελευταία φορὰ ποὺ εἶχαν συναντηθῆ, ἤθελε νὰ τὴν πάρῃ γυναῖκα του καὶ μάλιστα διὰ τῆς βίας!

Δὲν μπορεῖ νὰ ξέρῃ ἢ πανώρια κοπέλλα τί τρομερὴ πάλῃ γίνεται μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ λευκοῦ γίγαντα...

Καὶ ὁ Ἐλ Ρέϋ βαδίζει ὅλο ἕνα καὶ πιὸ γρήγορα.

Ἡ Νάγια γιὰ νὰ ἀπασχολήσῃ ἄλλοῦ τὸ μυαλό της, ρωτᾷ τὸν Πάντσο Γίγαντα ποὺ βαδίζει πλάϊ της:

— Ἐσύ, φτωχέ μου Πάντσο, πὼς βρέθηκες μὲς στὴ ζούγκλα ὀλομόναχος;

Ὁ Πάντσο ὅμως ποὺ εἶναι φοβερὰ ἄγριος καί... γενναῖος, δυσαιρεστεῖται μὲ τὸν τρόπο της.

— Δὲν εἶμαι καθόλου φτωχός, γόησσα!, τῆς λέει μὲ στόμφο. Ἐγὼ εἶμαι ὁ πιὸ ἥρωας ἄντρας ποὺ ἔχει περάσει ποτὲ ἀπ' αὐτὲς τὶς ζούγκλες. Δὲν ἄκουσες ποὺ κατέρριψα τὸ ρεκόρ τοῦ Ἐλ Ρέϋ;

— Τὸ ἄκουσα καὶ σὲ συγχαίρω γιὰ τὴν παλληκαριά σου ποὺ τὴν εἶδα καὶ μὲ τὰ μάτια μου!, λέει ἡ Νάγια ποὺ τὸν κυττάζει πραγματικὰ μὲ θαυμασμὸ καθὼς θυμᾶται πὼς ὀρμούσε ὁ ἀνεκδιήγη

Άνοίγει άξαφνα τὰ μάτια του
καὶ κερώννει...

τος νάνος σάν σίφουνας, ἐναντίον τῶν γιγαντόσωμων Ἰνδιάνων ἱερέων καὶ σκόρπιζε τὸν ὄλεθρο ἀνάμεσά τους.

— Μερσί!, ἀποκρίνεται ὁ Πάντσο γεμάτος ἀξιοπρέπεια.

— Ἄλλὰ δὲν μοῦ εἶπες ὥστόσο τί βγῆκες νὰ κάνης στὴ ζούγκλα!, τὸν ξαναρωτάει μ' ἐπιμονὴ ἡ Νάγια, ἀφοῦ κι' αὐτὴ μὲ τὴ σειρά της θέλει νὰ μάθη γιὰ τὸν Ζορρό, ποὺ κινδυνεύει ἀπὸ τὸν πατέρα της τὸν Περέθ.

— Βγῆκα γιὰ μιὰ δουλειά, τῆς ἀποκρίνεται ἀόριστα ὁ Πάντσο Γίγαντας.

— Τί δουλειά;

Ὁ νάνος τὴν κυττάζει καταγανακτισμένος.

— Πές μου μιὰ γυναῖκα ποὺ νὰ μὴν εἶναι περίεργη!, τσιρίζει ἐνοχλημένος ἀπὸ τὴν ἐρώτησι. Λοιπὸν βγῆκα γιὰ νὰ κάνω ἐξυπηρέτησι τοῦ... Ζορροῦ! Εὐχαριστήθηκες τώρα;

— Ἐξυπηρέτησι; Τί ἐξυπηρέτησι;

Ὁ Πάντσο πάει νὰ σκάση.

— Τὸν ἄκουσα ποὺ ἔλεγε πὼς ἔπρεπε ὅπωςδῆποτε νὰ συναντήση τὸν Ἔλ Ρέϋ καὶ βγῆκα νὰ τοῦ τὸν βρῶ καὶ νὰ τοῦ τὸν φέρω! Αὐτὸ ἔναι ὅλο! Τί κατάλαβες ποὺ τόμαθες;

Ἡ Νάγια μὲ τὸ Βέλο γουρλώνει τὰ ὄμορφα μάτια της, ἀφοῦ ξέρει πὼς ὁ Ζορρό καὶ ὁ Ἔλ Ρέϋ πρέπει νὰ μισοῦνται θανάσιμα...

Ἄλλὰ δὲν προλαβαίνει νὰ ρωτήση τίποτα ἢ πανώρια

κοπέλλα, γιατί ο γιγαντόσωμος βασιλιάς της ζούγκλας που πηγαίνει μπροστά, έχει κι' εκείνος ακούσει τα λόγια που φώναξε ο Πάντσο Γίγαντας και σταματάει απότομα, σαν να τον χτύπησε κεραυνός.

Γυρίζει προς τα πίσω και καρφώνει τον Πάντσο με το βλέμμα.

— Τί είπες; γρυλλίζει και η φωνή του τρέμει από ταραχή και ανυπομονησία. Πώς ο Ζορρό της Ζούγκλας γύρευε έμένα;

— Έτσι είπα... συναδέλφε ήρωα!, του απαντάει σοβαρά - σοβαρά ο Πάντσο Γίγαντας.

— Και τί με γύρευε να με κάνη;

— Τουρσί! Ξέρω 'γώ, Χριστιανέ μου, τί σε ήθελε εκείνος; Έγώ άκουσα που σε χρειαζότανε, φίλος μου είναι άς πεταχτώ, λέω, ως τη ζούγκλα να του βρώ εκείνον τον ψηλό να του τον φέρω!...

Άλλά ο Έλ Ρέυ δέν προλαβαίνει να ρωτήσει περισσότερα πράγματα τον Πάντσο.

Άπό κάπου εκεί κοντά του μέσα στη ζούγκλα, ακούγονται ξαφνικά φωνές.

Η Νάγια με το Βέλο ψελλίζει τόσο σιγά που κανείς δέν είναι δυνατόν να την ακούση.

— Ο πατέρας μου!...

Ο Έλ Ρέυ όμως που δέν μπορεί να αναγνωρίση έτσι με την πρώτη τη φωνή του Περέθ, τους κάνει νόημα να σωπάσουν και μ' ένα σάλτο

Δυο πυροβολισμοί άντηχούν τότε

άρπάζεται από τὸ κλαδὶ ἑνὸς δέντρου.

Σκαρφαλώνει γρηγορώτερα κι' ἀπὸ πίθηκος.

Σὲ ἐλάχιστα δευτερόλεπτα βρίσκεται στὴν κορφή τοῦ παύψηλου δέντρου.

Ἀπὸ ἐκεῖ κυττάζει ὀλόγυρα καὶ δὲν ἀργεῖ νὰ δῆ τὸν Περὲθ μὲ τοὺς ἄντρες του, ποὺ ἔχουν στὴ μέση τὸν Ζορρό τῆς Ζούγκλας.

Εἶναι ἀκριβῶς ἡ στιγμή ποὺ ξεφεύγει τρέχοντας ὁ Κουκαράτσα ὁ Ἀσύλληπτος καὶ ὁ Περὲθ ἔχει καθηλώσει τὸν Ζορρό, διατάζοντάς τον νὰ μείνῃ ἀκίνητος.

Ὁ βασιλιάς τῆς Ζούγκλας ἀκούει τὸν Ζορρό νὰ φωνάζῃ τοῦ ἀστυνόμου πῶς πρέπει νὰ μὴν ἀφήσῃ νὰ τοὺς ξεφύγῃ αὐτὸς ὁ φοβερὸς κακοῦργος ἀλλὰ δὲν κάθεται ν' ἀκούσῃ καὶ τίς σαρκαστικὲς ἀπαντήσεις τοῦ χοντρο - ἀστυνόμου τῆς Ἀθιέντα ντέλ Σόλ.

Γυρίζει πρὸς τοὺς δυὸ συντρόφους του καὶ μοιάζει σὰν κανένα τζάγκουαιρ ποὺ παραμονεύει ἐπάνω στὸ κλαδὶ τοῦ δέντρου του καὶ ὄχι γιὰ ἄνθρωπος.

— Κρυφτῆτε!, τοὺς λέει μὲ σιγανὴ ἀλλὰ γρήγορη φωνὴ καὶ μαζί μὲ μιὰ ἐκφραστικὴ χειρονομία.

Ἡ Νάγια ἀρπάζει τὸν Πάντο καὶ τὸν τραβάει μέσα σ' ἕναν πυκνόφυλλο θάμνο, ἐνῶ ἐκεῖνος τῆς φωνάζει καταγανακτισμένος:

— Τί κάνεις ἐκεῖ, μωρή; Ἄσε με νά...

Δὲν προλαβαίνει νὰ πῆ ἄλ-

λο, γιατί ἡ κοπέλλα τοῦ βούλωνει τὸ στόμα μὲ τὴν παλάμη της καὶ τὸν κρατᾷ τόσο σφιχτὰ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ σαλέψῃ...

Στὸ μεταξύ ὁ Ἔλ Ρέϋ ἔχει ἀρπαχτῆ ἀπὸ τὰ φυτικὰ σχοινιά ποὺ κρέμονται ἀπὸ τὰ δέντρα καὶ ταξιδεύει μὲ ταχύτητα βέλους πρὸς τὴν κατεύθυνσι ποὺ φεύγει ὁ Κουκαράτσα.

Τὴ φορὰ αὐτὴ ὁ ἀπαίσιος κακοῦργος δὲν ἔχει οὔτε τὸ δίκαννό του καὶ ὅπως βλέπει ἄξαφνα τὸν βασιλιά τῆς Ζούγκλας νὰ πηδάῃ ἐμπρὸς του σὰν νὰ πέφτῃ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, ἀφίμει νὰ τοῦ ξεφύγῃ ἕνα ὑπόκωφο μουγγρητὸ τρόμου.

Ὁ Ἔλ Ρέϋ ὅμως δὲν ἔχει πολὺν καιρὸ νὰ ἀσχοληθῇ μαζί του.

Κάνει ἕνα βῆμα πρὸς τὸ μέρος του καὶ εἶναι τρομακτικὸς πάνω στὸν θυμὸ του.

Ὁ Κουκαράτσα κάνει νὰ τραβήξῃ τὸ μαχαίρι του τρίζοντας τὰ δόντια ἀπὸ τὴ λύσσα.

Ὁ Ἔλ Ρέϋ δὲν τοῦ δίνει τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὸ χρησιμοποίησῃ.

Ἀρπάζει τὸ δολοφονικὸ χέρι του καὶ τὸ στρίβει σὰν νὰναι κανένα ἀδύναμο καλαμάκι.

Τὸ μαχαίρι πετιέται μακριά.

Ὁ Κουκαράτσα μέσα στὴ λύσσα του σκύβει πάνω ἀπὸ τὸ μπράτσο τοῦ Ἔλ Ρέϋ κι' ἐτσιμάζεται νὰ καρφώσῃ τὰ δόντια του μέσα στὴ ψάρκα τοῦ ἀντιπάλου του.

‘Ο γίγαντας τῶν παρθένων δασῶν ὅμως, καταλαβαίνει ἀστραπιαῖα τὶς προθέσεις του.

Τεντώνει ἀμέσως τὰ ἄτσα λένια «ποντίκια» τοῦ χεριοῦ του καὶ κινεῖ ἀπότομα τὸ μπράτσο του πρὸς τὸ στόμα τοῦ κακούργου.

“Ενας ἀηδιαστικὸς κρότος ἀκούγεται.

“Ενα οὐρλιαχτὸ πόνου μετὰ.

Τέσσερα πέντε δόντια τοῦ Κουκαράτσα ξεφεύγουν ἀνάμεσα ἀπ’ τὰ χεῖλια του καὶ καταρακιυλᾶνε στὴ γῆ!

Τὸ στόμα του γεμίζει αἷματα μέσα σὲ μιὰ στιγμή!

‘Ο “Ελ Ρέϋ τοῦ τραβάει καὶ μιὰ γροθιά ἀνάμεσα στὰ μάτια καὶ τὸν στέλνει νὰ σωριασθῆ ἀκίνητος κάτω στὸ ἔδαφος, μ’ ἓνα στερνὸ βόγγο.

Τὸν ἀφίνει χωρὶς νὰ ἐνδιαφερθῆ περισσότερο γι’ αὐτὸν καὶ φεύγει τρέχοντας πάλι καὶ πηδώντας ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί.

Ξέρει ὅτι ὁ Κουκαράτσα θὰ κάνη ὥρες ὀλόκληρες νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν τρομερὴ γροθιά ποῦ τοῦ ἔχει δώσει.

Τώρα βιάζεται νὰ πάῃ νὰ βοηθήσῃ καὶ τὸν Ζορρό.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν θὰ ξεχρεώσῃ ἄλλη μιὰ φορὰ τὶς ὑποχρεώσεις του ἀπέναντι στὸν ἄνθρωπο ποῦ τοῦ ἔχει σώσει δυὸ φορές ὡς τώρα τὴ ζωή...

Ξέροντας ἀπὸ πρὶν τὸ σημεῖο ἀκριβῶς ποῦ βρίσκεται ὁ μασκοφόρος Ἐκδικητῆς κυκλωμένος ἀπὸ τὸν Περὲθ καὶ τοὺς ἀνθρώπους του, πηγαί-

νει ὀλοταχῶς πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Σκαρφαλώνει σ’ ἓνα δέντρο μακριὰ ἀκόμα ἀπὸ τὸ σημεῖο ποῦ θέλει νὰ φτάσῃ τελικὰ, γιὰ νὰ μὴν τὸν δοῦν οἱ ἀστυφύλακες νὰ φτάνη ὡς ἐκεῖ τρέχοντας μὲς στὴ ζούγκλα καὶ πάρουν θέσεις γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν ἐπίθεσί του.

Πηδώντας λοιπὸν ἀπὸ τὸ ἓνα δέντρο στὸ ἄλλο, ἐντελῶς ἀθόρυβα, μὲ μιὰ μοναδικὴ τέχνη κι’ εὐκινησία, φτάνει τέλος ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Ζορρό τῆς Ζούγκλας καὶ τοῦ Περὲθ.

“Ετσι ἀκούει τὰ τελευταῖα τοὺς λόγια, βλέπει τὸν χοντρο - ἀστυνόμο νὰ ἐτοιμάζεται νὰ βγάλῃ τὴ χρυσὴ μάσκα τοῦ Ζορρό καὶ ἀποσπώντας ἓνα φυτικὸ σχαινὶ, τὸ κάνει θηλειὰ καὶ πιάνει τὸν χοντρο - Περὲθ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἀνεβάζει ἐπάνω στὸ δέντρο.

Μυστηριώδης
ἀπαγωγή

Ⓛ ΠΩΣ εἶναι γνωστὸ ἢ Νάγια μὲ τὸ Βέλο καὶ ὁ πολυθρύλητος Πάντσο Γίγαντας βρίσκονται μερικὲς ἑκατοντάδες μέτρα παραπέρα τὴν ὥρα ποῦ συμβαίνουν αὐτὰ ἐπάνω στὸ δέντρο μὲ τὸν “Ελ Ρέϋ καὶ τὸν Περὲθ καὶ κάτω στὴ γῆ μὲ τὸν Ζορρό καὶ τοὺς ἀστυφύλακες.

Περιμένουν χωρὶς νὰ ξέρουν τί γίνεται, γιὰτὶ δὲν μποροῦν νὰ ἰδοῦν ἀπὸ τὸ σημεῖο

που βρίσκονται.

Ἄκουν βέβαια τὶς ἀγριοφωνάρες τοῦ χοντρο - ἀστυνόμου, τὴ στιγμή που τὸν ἀρπάζει ἡ θηλειὰ τοῦ βασιλιά τῆς ζούγκλας καὶ τὸν ἀνεβάζει στὸ πανύψηλο κλαδί του.

Δὲν μποροῦν ὅμως καὶ νὰ καταλάβουν τοὺς λόγους που ξεφωνίζει ἔτσι ὁ Περέθ.

Ὁ Πάντισο Γίγαντας δὲν κρατιέται.

— Ξέρεις κάτι; τῆς λέει τῆς Νάγιας. Ξέρεις τ' εἶμ' ἐγώ; Ὁ γετναῖος τῶν γετναῖων! Ἐπιτρέπεται νὰ κάθωμ' ἐδῶ πέρα τὴν ὥρα που γίνονται φασαρίες λίγο πιὸ πέρα; Ἄν γίνῃ καυγάς χωρὶς ἐμένα θὰ πεθάνω ἀπ' τὴ ντροπή μου!...

Ἡ Νάγια κρυφογελά

— Κάτσε!, τοῦ κάνει ἡσυχά. Δὲν εἶναι σπουδαῖα πράγματα! Μπορεῖ νὰ τὰ καταφέρῃ μόνος του κι' ὁ Ἐλ Ρέϋ χωρὶς τὴ βοήθειά σου!.. Ἄν δοῦμε πῶς ὁ κίνδυνος γίνετ μεγάλος τότε τρέχεις!

— Δίκιο ἔχεις!, παραδέχεται κορδωμένος ὁ Πάντισο.

Δὲν προλαβαίνουν νὰ ποῦν αὐτὰ τὰ τελευταῖα καὶ ἀκούγονται καὶ οἱ δυὸ πυροβολισμοὶ που ἔρριξαν οἱ ἀστυφύλακες τοῦ Περέθ βλέποντας τὸ χέρι τοῦ λευκοῦ γίγαντα πάνω στὸ ψηλὸ κλαδί, μαζί μὲ τὸ μαχαίρι...

— Τώρα μοῦ φαίνεται πῶς ἀγριέψανε τὰ πράγματα!, λέει ὁ Πάντισο που ἡ πολεμὸχαρη μανία του δὲν ἐννοεῖ νὰ λιγοστέψῃ καθόλου. Θὰ τρέξω!

Ἡ Νάγια δὲν μιλάει τὴν πρώτη στιγμή.

Κι' ἐκείνη ἔχει ἀνησυχήσει γιὰ τοὺς πυροβολισμούς.

Ἡ καρδιά της τρέμει γιὰ τὴν τύχη τοῦ Ζορρό.

Ὡστόσο δὲν ἀκούγονται ἄλλοι πυροβολισμοὶ καὶ ἀκούγονται καὶ πάλι οἱ τρομαγμένες ἀγριοφωνάρες τοῦ Περέθ.

Ἡ κοπέλλα τώρα ἀρχίζει κι' ἀνησυχεῖ γιὰ τὸν πατέρα της.

— Ἄς τρέξουμε μαζί!, λέει τοῦ Πάντισο.

— Καὶ τί δουλειὰ ἔχεις ἐσὺ μαζί μου ὅταν πρόκειται γιὰ πόλεμο; τσιρίζει ὁ Πάντισο Γίγαντας δυσαιρεστημένος. Ἐγὼ εἶμαι ἄντρας καὶ ἥρωας κι' ἐσὺ μιά... χαμηλοβλεπούσα γόησσα μέ.. φερετζέ! Μάχη θὰ πᾶμε νὰ δώσουμε ἢ καμμιά χοροεσπερίδα;

Ἡ Νάγια δὲν παρεξηγεῖται βέβαια μὲ τὰ λόγια τοῦ ἀνεκδιήγητου Πάντισο Γίγαντα.

Συλλογιέται ὅμως καλύτερα καὶ θυμάται ὅτι ὁ Ἐλ Ρέϋ τοὺς ἔχει πῆ νὰ μὴν κουνήσουν ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος.

Ξέρει ὅτι μέσα στὴ ζούγκλα τὸν σπουδαιότερο ρόλο τὸν παίζει ἡ καλὴ συνεννόησις.

Φεύγοντας ἀπὸ ἐκεῖ που θάρθη νὰ τοὺς συναντήσῃ ὁ γιγαντόσωμος φίλος τους, μπορεῖ νὰ διατρέξουν σοβαρώτατο κίνδυνο κι' αὐτοὶ ἄλλὰ κι' ἐκεῖνος που θὰ καθυ-

στερήση ψάχνοντας να τους βρῆ.

Ἐπάνω πού συλλογίζεται ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ δὲν ξέρει ποιά ἀπόφασι νὰ πάρη, ἀκούει κάτι ὑποπτους καὶ περίεργους θορύβους πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα, κοντὰ τους.

Στρίβει νὰ ἰδῆ ἀλλὰ δὲν προλαβαίνει νὰ κἀνη οὔτε μιὰ κίνησι, καθὼς τὰ χέρια κάτι θεώρατων ἰνδιάνων ἀπλώνονται πρὸς τὸ μέρος τους.

Ὁ Πάντσο Γίγαντας πού ἀκούει τὴν ὑστερικὴ στριγγιλιά της, δὲν προλαβαίνει κι' ἐκεῖνος νὰ φέρη μεγάλη ἀντίστασι, μ' ὅλο τὸν ἥρωϊσμό του, γιατί ἄλλοι θεώρατοι ἰνδιάνοι ἔχουν πέσει κι' ἐπάνω σ' αὐτὸν καὶ τὸν ἀδράχνουν ἀπ' ὅλες τὶς μεριές.

Ὁ Πάντσο τινάζεται, χτυπιέται, φωνάζει, ἀπειλεῖ ὅλ' αὐτὰ ὅμως πᾶνε στὸν βρόντο.

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα κι' ἐκεῖνος καὶ ἡ Νάγια μὲ τὸ Βέλο — πού ἓνα πανὶ στὸ στόμα της δὲν τὴν ἀφήνει νὰ στριγγιλίξη δεύτερη φορά — εἶναι δεμένοι χειροπόδαρα.

Οἱ μυστηριώδεις ἀπαγωγεῖς τους τοὺς παίρνουν στὰ χέρια καὶ ἀρχίζουν νὰ τρέχουν μέσα στὴν παρθένα ζούγκλα, πρὸς μιὰ κατεύθυνσι, πού ἡ Νάγια δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβη γιὰ πού θέλουν νὰ πᾶνε.

Στὸ μεταξὺ ἀπομοκρύνονται βέβαια ἀπὸ τὸ μέρος πού θὰ τρέξη ὁ Ἐλ Ρέϋ — πιθαν-

νὸν μὲ τὸν Ζορρό μαζί — γιὰ νὰ τοὺς βροῦν.

Μιὰ τρελλὴ ἀπελπισία γεννιέται μέσα στὴν καρδιά της.

Ὅλο τὸν τελευταῖο καιρὸ προσπαθεῖ νὰ συναντήσῃ τὸ μασκοφόρο Ἐκδικητὴ καὶ πάντοτε τὴν τελευταία στιγμὴ κάτι συμβαίνει καὶ δὲν τῆς ἐπιτρέπει νὰ ἐκτελέσῃ τὸν σκοπὸ της.

Τοῦ κακοῦ στήνει τ' αὐτιά της, μήπως καταφέρει κιὲν πάρει κανέναν ἦχο ἀπὸ μακιρυά, πού νὰ τῆς δίνη νὰ καταλάβη τίποτα, σχετικὰ μὲ τὴν τύχη τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου πού τὸν θαυμάζει περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον σ' αὐτὸν τὸν κόσμον...

Οὔτε ἄλλος πυροβολισμὸς ἀκούγεται οὔτε ἄλλη φωνή.

Σὲ λίγο μάλιστα βλέπει ὅτι ἔχουν ἀπομακρυνθῆ τόσο πολὺ, ὥστε ἀπελπίζεται τελείως καὶ παύει νὰ κουράζεται ἄδικα.

Μόνον ὁ Πάντσο Γίγαντας θὰ ἤθελε νὰ πῆ ἓνα σωρὸ ἀνοησίες ἀπειλώνοντας τοὺς ἀπαγωγεῖς τους, μὲ τὴν εὐκαιρία πού ἔχει γίνεῖ τόσο ἀτρόμητος.

Εἶναι ὅμως τὸ φίμωτρο καὶ σ' αὐτουνού τὸ στόμα καὶ τὸν ἐμποδίζει νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐπιθυμία του κι' ἔτσι χάνομε ὅλα τὰ τόσο εὔθυμα σχόλια πού θὰ ἔκανε...

Τὸ ταξίδι τους δέ, στὴν ἀγνωστὴ αὐτὴ περιοχὴ τῆς ζούγκλας, συνεχίζεται ἡπάντα στὸν ἴδιον ρυθμό.

Ὁ θάνατος
τοῦ Ζορρό!

ΜΕΣΑ στὸν τρομερὸ θυμὸ του ὁ χοντρὸ - Περὲθ δὲν συλλογίστηκε πὼς ἂν γκρεμιζόταν ἀπὸ ἐκεῖ πάνω ποὺ κρέμεται δὲν θὰ ξανασηκωνόταν ποτὲ πιά, ὥστε ἐκεῖνος ὁ «ἠλίθιος» ποὺ θὰ πυροβολούσε νάχε «νὰ κἀνη μαζί του» ὅπως εἶχε ἀπειλήσει.

Ὡστόσο καὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἄντρες του — ποὺ ὅλοι ὅσο κι' ἂν τὸν φοβῶνται τὸν ἀγαποῦν κατὰ βάθος — δὲν τολμάει νὰ παραικούση τὴ διαταγή του καὶ νὰ πυροβολήσῃ.

Ὁ Περὲθ γυρίζει ἐξαγριωμένος πρὸς τὸν Ἐλ Ρέϋ ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ βρίσκεται μέσα στὶς φουντωτὲς φυλλωσιὲς ἐκείνου τοῦ κλαδιοῦ.

— Ποῦ βρέθηκες ἐδῶ ἐσύ; γρυλλίζει κατὰκόκκινος ἀπὸ τὸν θυμὸ του.

— Σπίτι Ἐλ Ρέϋ ἐδῶ γιὰ νὰ σ' αὐτὸ δέντρο!, ἀποκρίνεται εἰρωνικὰ ὁ γίγαντας. Θέλησα φιλοξενήσω λίγο λευκὸ ἀστυνόμο καὶ ἀνέβασα ἀπάνω!...

— Νὰ μᾶς λείπη κι' ἡ φιλοξενία σου καὶ τό... ἀσανσέρ σου!, γρυλλίζει ἄγρια ὁ χοντρὸ - ἀστυνόμος. Νὰ μὲ ξανακατεβάσης γρήγορα κάτω καὶ ἤσυχα - ἤσυχα, γιατί θὰ βρῆς τὸ μπελά σου!

— Ἐλ Ρέϋ θὰ κατεβάσῃ λευκὸ ἀστυνόμο! Λευκὸς ἀστυνόμος πιὸ πρὶν, ἀφήσει

Ζορρὸ ἐλεύθερο!

Ὁ Περὲθ λυσσάει ἀπὸ τὸ κακό του.

— Μ' ἐκβιάζεις δηλαδή, ἄθλιε; οὐρλιάζει.

Ἐλ Ρέϋ δὲν καταλαβαίνει καλὰ γλώσσα σου, δὲν ξέρει τί θὰ πῆ αὐτό!..

— Θὰ πῆ πὼς ἂν σὲ πιάσω καιμιὰ φορὰ στὰ χέρια μου, θὰ βάλω νὰ σὲ κάνουν χίλια κομμάτια!

— Πρὸς τὸ παρόν, Ἐλ Ρέϋ ἔχει στὰ χέρια του λευκὸ ἀστυνόμο!

Ὁ Περὲθ πάει νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὸ κακό του.

Πὼς θάχανε πάλι τὸν Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας μεσ' ἀπὸ τὰ χέρια του δὲν ἦταν δυνατό νὰ βάλῃ μὲ τὸν νοῦ του.

Τόσος εἶναι ὁ θυμὸς του ποὺ ἀδιαφορεῖ καὶ γιὰ τὸν κίνδυνο καὶ γιὰ τοὺς πόνους του καὶ ἀφήνει τὸ ἀριστερό του χέρι — τὸ ἐλεύθερο — ἀπὸ τὸ σχοινὶ ποὺ τὸν κρατᾶει κρεμασμένον ἀπ' τὸ δεξι.

Σὰν ἀστραπὴ τὸ χέρι του κατεβαίνει στὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ του ποὺ κρέμεται στὴ θήκη ἀπ' τὴ δεξιὰ μεριά, ἀφοῦ τὸ δεξι πιστόλι εἶχε βάλῃ στὴ θήκη ὁ Περὲθ γιὰ νὰ ἐτοιμασθῆ νὰ βγάλῃ τὴ μάσκα τοῦ Ζορρό, λίγο πιὸ πρὶν.

Ὁ Περὲθ παρὰ τὸν ὄγκο του — ὅπως ἔχουμε πῆ πολλές φορὲς ὡς τώρα — ἔχει καταπληκτικὲς ἱκανότητες.

Κρεμασμένος ἔτσι στὸν ἀέρα, ἓνας ἄλλος δὲν θὰ μποροῦσε νὰ πετύχῃ ἓνα τέτοιο

δυσκολώτατο γύμνασμα!...

‘Ο Περέθ ὄχι μόνο τὸ πε-
τυχαίνει ἀλλὰ εἶναι καὶ τα-
χύτατος.

Τὸ πιστόλι βρίσκεται στὸ
χέρι του ὡς διὰ μαγείας καὶ
σημαδεύει κιόλας τὸν ‘Ελ
Ρέϋ, ἐνῶ ὁ κόκκορας σηκώ-
νεται ἤδη γιὰ νὰ πυροβολή-
ση, ἀφοῦ ὁ Περέθ δὲν σκο-
πεύει νὰ τὸν ἀπειλήσῃ τὸν ἀν-
τίπαλό του ἀλλὰ νὰ τὸν σκο-
τώσῃ ἀμέσως, ἀφοῦ εἶναι σὲ
θέσι κανονικῆς ἀμυνας.

Νὰ ὅμως ποὺ δὲν τὸν σκο-
τώνει.

Καὶ δὲν τὸν σκοτώνει γιὰ
τὸν ἀπλούστατο λόγο ὅτι ὁ
‘Ελ Ρέϋ κρατᾶει τὴν ἄκρη
ἐνὸς σχοινοῦ καὶ τοῦ χαμο-
γελάει τόσο γλυκὰ ποὺ δὲν
θα τοῦ γελοῦσε οὔτε ἂν ἦτα-
νε... ὁ ἀδερφός του.

‘Ο Περέθ εἶναι ἄνθρωπος
ἐξυπνος καὶ δραστήριος μὲ
καταπληκτικὴ ἐτοιμότητα
πνεύματος.

Δὲν θέλει δηλαδὴ φιλοσο-
φία γιὰ νὰ καταλάβῃ ὅτι μό-
λις πυροβολήσῃ θα εἶναι σὰν
ν’... αὐτοκτονῇ.

Φυσικὰ ὁ ‘Ελ Ρέϋ δὲν θα
μπορῇ νὰ ἐξακολουθῇ νὰ κρα-
τᾶει τὸ σχοινὶ καὶ ὅταν ὁ Πε-
ρέθ τὸν ἔχει σκοτώσει...

Ὅταν ὅμως ὁ λευκὸς βασι-
λιάς τῆς ζούγκλας ἀφήσῃ τὸ
σχοινί, τότε καὶ ὁ χοντρὸ -
ἀστυνόμος θα πέσῃ ἀπὸ κεί-
νο τὸ ὕψος καὶ θα τσακιστῇ!

—‘Ο λευκὸς ἀστυνόμος γι-
ατὶ δὲν πυροβολεῖ; τὸν ρω-
τάει σαρκαστικὰ ὁ ‘Ελ Ρέϋ.
... ‘Ο Περέθ πάει νὰ πνιγῇ ἀ-
πὸ τὸ κακό του.

ἔπει πὼς δὲν μπορεῖ νὰ
τίποτα.

Ἐτοιμάζεται νὰ βάλῃ τὸ
στόλι στὴ θήκη του.

‘Ο ‘Ελ Ρέϋ τοῦ λέει καὶ
πάλι εἰρωνικὰ:

—Σενιὸρ Περέθ, δώσει αὐ-
τὸ πιστόλι σὲ μένα!

—Τί στὴν εὐχὴ τὸ θέλεις;
κάνει ὁ ἀστυνόμος κουτοπό-
νηρα. Ἀφοῦ ἐσὺ δὲν μεταχει-
ρίζεσαι ποτέ σου τέτοια ὄ-
πλα!

—Μεταχειρίζεται ὅμως ὁ
λευκὸς ἀστυνόμος καὶ ὁ ‘Ελ
Ρέϋ ἔχει μάθει πὼς ὁ λευκὸς
ἀστυνόμος εἶναι σπουδαῖος
σκοπευτής!, ἀποκρίνεται κο-
ροϊδευτικὰ πάντοτε ὁ λευκὸς
γίγαντας.

‘Ο Περέθ δὲν μπορεῖ νὰ κά-
νῃ διαφορετικὰ.

Βλέπει πὼς ὁ ἄλλος κρα-
τᾶει τὴ ζωὴ του στὰ χέρια
του.

Βγάζει λοιπὸν πάλι τὸ πι-
στόλι ποὺ εἶχε μισομπῆ στὴ
θήκη του καὶ τοῦ τὸ πετάει.

‘Ο ‘Ελ Ρέϋ τ’ ἀρπάζει
στὸν ἀέρα καὶ τ’ ἀκουμπᾶει
ἐπάνω στὸν κορμὸ τοῦ δέν-
τρου δίπλα του.

—Καὶ τώρα, λέει τοῦ Πε-
ρέθ, ὁ λευκὸς ἀστυνόμος νὰ
πῆ στοὺς ἄντρες του νὰ πε-
τάξουν τὰ ὄπλα τους μακριά.

‘Ο Περέθ φουντώνει ἄλλη
μιὰ φορὰ καὶ στὸ μεταξύ κα-
ταφέρνει καὶ ξαναπιάνεται
καὶ μὲ τὰ δύο του χέρια ἀπὸ
τὸ σχοινί, γιὰτὶ τὸ δεξί του
χέρι κόντευε νὰ τοῦ βγῇ ἀπὸ
τὴν ἄρθρωσι τοῦ ὤμου.

—Τί δαίμονα θὲς νὰ κάνῃς
ἐπὶ τέλους; γρυλλίζει. Τί σα-

τανικὸ σχέδιο ἔχεις στὸ ἄτιμο τὸ μυαλό σου;

Ὁ Ἐλ Ρέϋ χαμογελάει μὲ ὄλες αὐτὲς τὶς θρῆνες τοῦ ἀγανακτισμένου Περὲθ.

Ἀπαντᾷ μὲ τὸ πάντοτε ἤρεμο καὶ ἀπαθέστατο ὕφος του:

—Ἄν ὁ λευκὸς ἀστυνόμος ἔχει περιέργεια στ' ἀλήθεια νὰ μάθῃ τί σχέδιο ἔχει ὁ Ἐλ Ρέϋ, δὲν ἔχει παρὰ νὰ ὑπακούῃ γρηγορώτερα στὶς διαταγὲς ποὺ τοῦ δίνω καὶ τότε ἡ περιέργειά του θὰ ἰκανοποιηθῆ πάρα πολὺ γρηγορώτερα, παρὰ ἂν χάνουμε καιρὸ σὲ λόγια!

—Διαταγές!, οὐρλιάζει ὁ ἀστυνόμος τρίζοντας τὰ δόντια ἀπὸ τὴ λύσσα ποὺ τοῦ καίει τὰ σωθηκά. Διαταγές ἐσὺ σ' ἐμένα; Μήπως τρελλάθηκες, ἠλίθιε; Καταλαβαίνεις τί λές; Ἐγὼ εἶμαι ὁ Νόμος.

—Ναὶ ἀλλὰ ὁ λευκὸς ἀστυνόμος ξεχνᾷει καὶ τὸν νόμο τῆς βαρύτητος! τοῦ ἀπαντᾷ ἀπαθῶς ὁ Ἐλ Ρέϋ, ποὺ ἀποδεικνύεται μ' αὐτὸν τὸν τρόπο καὶ ἐγκυκλοπαιδικὰ μορφωμένος! Ἄν ἀφήσω αὐτὸ τὸ σχοινὶ ποὺ κρατῶ στὰ χέρια μου...

Ὁ Περὲθ ξεσπάει γεμάτος κρῦο ἰδρώτα:

—Ἄν τ' ἀφήσης κι' ἂν τ' ἀφήσης... Νὰ μὴν τ' ἀφήσης καθόλου, βλακέντιε! Καὶ μάλιστα δὲν τὸ δένεις πρόχειρα σὲ κανένα κλαδάκι γιὰ καλοῦ - κακοῦ; Ξέρεις τί σοῦ συμβαίνει καμμιά φορὰ; Μπορεῖ ἀκόμα... καὶ νὰ φτερνι-

στής!...

—Καὶ μάλιστα ὁ Ἐλ Ρέϋ εἶναι καὶ λιγάκι... συναχωμένος!, τοῦ ὁμολογεῖ μισοκακόμοιρα ὁ γίγαντας. Λοιπὸν; Περιμένω τὸν σενιὸρ Περὲθ νὰ διατάξῃ τοὺς ἄνδρες του νὰ πετάξουν τὰ ὄπλα τους καὶ ὅλοι σ' ἓνα μέρος!

Ὁ χοντρὸ - ἀστυνόμος γυρνᾷει στοὺς ἀστυφύλακες ποὺ περιμένουν μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα κάτω στὴ γῆ, νὰ δοῦν τὴν ἐξέλιξι τῆς περιέργειας ἐκείνης καταστάσεως.

—Τί κυττᾶτε, ξόανα; οὐρλιάζει μ' ὄλη του τὴ δύναμι. Γιατὶ δὲν κάνετε αὐτὸ ποὺ σᾶς λέει ὁ... ξυπόλητος; Θέλετε νὰ μὲ σκοτώσῃ, ἔ; Ὅταν θὰ κατέβω κάτω θὰ λογαριαστοῦμε!...

Οἱ ἀστυφύλακες τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο τους, πηγαινοῦν ὅλοι σ' ἓνα σημεῖο καὶ ἀφήνουν τὰ ὄπλα τους κάτω.

—Ἐντάξει; τσιρίζει ὁ Περὲθ. Τέλειωνε γρήγορα, Ἐλ Ρέϋ, γιατί κοντεύουν νὰ μοῦ κοποῦν τὰ χέρια ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ νὰ πέσω στὴ γῆ καὶ χωρὶς ν' ἀφήσης τὸ σχοινὶ σου.

Ὁ λευκὸς κύριος τῆς Ζούγκλας γελάει δυνατὰ.

—Τὸ ἴδιο παθαίνουν καὶ τὰ φρούτα ὅταν ὠριμάζουν, σενιὸρ Περὲθ! τοῦ λέει διασκεδάζοντας. Ἄν ἔκανες γρηγορώτερα ὅλα ὅσα σοῦ ἔλεγα, θὰ εἴχαμε τελειώσει! Πές τώρα σοὺς ἀνθρώπους σου νὰ τὸ βάλουν στὰ πόδια τρέχοντας πρὸς τὰ δυτικὰ καὶ νὰ

μάς αφήσουν ήσυχους!

—Μά.. θά' μου ξεφύγη αὐ-
τὸς ὁ ἄτιμος ὁ Ζορρό!

—Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς γίνε-
ται ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία!, ξε-
φωνίζει κι' ὁ 'Ελ Ρέϋ θριαμ-
βευτικά. Καλὰ πού τὸ κα-
τάλαβε ὁ λευκὸς ἀστυνόμος!

Ὁ Περὲθ ἀπογοητευμένος,
λυσσασμένος κυριολεκτικὰ,
ξεθεωμένος ἀπὸ τοὺς πόνους
πού τοῦ ἔχουν ἐξαντλήσει ὅ-
λη του τὴν ἀντοχὴ, ξεσπάει
πάλι στοὺς δύστυχους τοὺς
ἄντρες, σὰν νὰ φταίνε αὐτοὶ
γιὰ τὴν περιπέτειά του:

—Ἄντε, βῶδια! Κουνηθῆ-
τε! Κάντε ὅτι σὰς λείει πρὶν
μοῦ βγῆ ἡ ψυχὴ! Τροχάδην!
Μάρς!...

Οἱ ἀστυφύλακες χωρὶς δεύ-
τερη κουβέντα τὸ βάζουν στὰ
πόδια καὶ μέσα σὲ δύο λε-
πτὰ ἔχουν ἐξαφανιστῆ ἀπὸ
τὰ μάτια τους.

Ἄκούγεται ὅμως ἀκόμα τὸ
ποδοβολητό τους καθὼς ἀπο-
μακρύνονται.

Ὁ Περὲθ σπαράζει:

—Ἄφησέ με νὰ κατέβω
στὴ γῆ! Ν' ἀγγίξουν τὰ πο-
δαράκια μου κάτω...

Ὁ 'Ελ Ρέϋ γυρίζει πρὸς
τὸ μέρος τοῦ Ζορρό πού μέ-
νει ἀκίνητος στὴ θέσι του καὶ
τοῦ φωνάζει στὰ ἰνδιάνικα,
πού γνωρίζει ὅτι ὁ χοντρο-
Περὲθ δὲν τὰ ξέρει:

—Φύγε, σενιὸρ Ζορρό!
Τρέξε πρὸς τὴ λίμνη Ἄχουα

Ξαφνικὰ τοῦ ξεφεύγει μιὰ παράξενη κραυγὴ....

Λὰ Σάφα καὶ θὰ συναντήσης στὸν δρόμο σου τὸν Πάντσο Γίγαντα καὶ τὴ Νάγια μὲ τὸ Βέλο!...

Βαθειὰ συγκινημένος στέκεται καὶ τὸν κυττάζει γιὰ μιὰ στιγμή ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας.

—Κι' ἐσένα; τὸν ρωτᾷει στὴν ἴδια γλῶσσα. Κι' ἐσένα "Ελ Ρέϋ; Ποῦ θὰ σὲ συναντήσω! "Ἐχω νὰ σοῦ πῶ κάτι ποὺ εἶναι πάρα πολὺ σοβαρό!

Τὴν ὥρα ποὺ τοῦ μιλάει ὁ μασκοφόρος Ἐκδικητῆς παρατηρεῖ τὴν τρομερὴ ὁμοιότητα ποὺ ὑπάρχει πραγματικὰ ἀνάμεσα στὸς δύο τους.

"Ἄν ἦταν καὶ ὁ "Ελ Ρέϋ μελαχροινός, θὰ ἔμοιαζαν σὰν δύο κουταλιὲς νερό...

Ὁ "Ελ Ρέϋ ὥστόσο τοῦ ἀποκρίνεται μὲ ψυχρὴ φωνή:

—Δὲν ἔχουμε τίποτα νὰ ποῦμε οἱ δύο μας, Ζορρό;... Ὁ "Ελ Ρέϋ ξεπλήρωσε μόνο ἓνα χρέος ἀπέναντί σου!... Τώρα εἶν' ἐλεύθερος νὰ φύγει μακριά!.. Νὰ μὴν ξαναενοχλήση πιά κανέναν! Οὔτε τὸ σεγιόρ, Ζορρό, οὔτε τὴ Νάγια μὲ τὸ Βέλο!

—Πρὶν φύγης ἤθελα νὰ σοῦ μιλήσω!.. Γιὰ σένα βγήκα σήμερα στὴ ζούγκλα! τοῦ φωνάζει ὁ Ζορρό.

Ὁ "Ελ Ρέϋ μουγγρίζει:

—Φύγε! Τρέξε πρὸς τὴ λίμνη γρήγορα!

Κι' ὁ Περὲθ ὅμως τὴν ἴδια ὥρα οὐρλιάζει μ' ὅλη του τὴ δύναμι ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ βλαστημάει καταγανακτισμέ-

νος ποὺ οἱ δύο γιγαντόσωμοι ἄντρας κάθονται καὶ συζητοῦν, τὴν ὥρα ποὺ αὐτὸς ὑποφέρει.

Ὁ Ζορρό λοιπὸν ἀναγκάζεται νὰ ἀπομακρυνθῆ, γιὰ τὴ λυπᾶται κι' αὐτὸς τὸν Περὲθ

Μέσα σ' ἓνα λεπτὸ ἔχει χαθῆ στὴ ζούγκλα, ὅπου ἀρχίζει νὰ πηδάει ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο, κατευθυνόμενος πρὸς τὴ Λίμνη "Αχουα Λὰ Σάφα...

Δὲν ἀργεῖ νὰ φτάσει κοντὰ στὸ μέρος ὅπου στέκονταν ὁ Πάντσο Γίγαντας μὲ τὴ Νάγια, ὅταν τοὺς ἐπετέθησαν ἐκεῖνοι οἱ γιγαντόσωμοι ἰνδιάνοι καὶ τοὺς ἔδεσαν χειροπόδαρα.

Ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας βλέπει μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ τὴ φρίκη, τὰ ἴχνη τῶν ἰνδιάνων κάτω στὸ χῶμα.

Βεβαιώνεται ὅτι πρόκειται γι' αὐτοὺς ἀπὸ τὰ ξυπόλητα πόδια τους ποὺ ἔχουν ἀφήσει βαθειὰ σημάδια κάτω στὸ φρέσκο χῶμα κι' ἀνάμεσα στὰ χορτάρια.

Μὲ μιὰ ματιὰ καταλαβαίνει πὼς οἱ ἐχθροὶ πρέπει νὰ ἦταν πολλοί.

Μὲ τὴν καρδιὰ γεμάτη ἀνησυχία παίρνει ἀπὸ πίσω τ' ἀχνάρια χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμό.

Παρ' ὅλο ποὺ φοβᾶται ὅτι ἔτσι μπορεῖ πάλι νὰ χάσει τὴ συνάντησι μὲ τὸν "Ελ Ρέϋ ποὺ τόσο πολὺ τὴν ἤθελε, δὲν μπορεῖ ν' ἀφήσει ἀβοήθητους τὸν Πάντσο καὶ τὴ Νάγια, δύο ἀνθρώπους τόσο

ἀγαπητούς, πού του ἔχουν σταθῆ πολὺτιμοι τόσες πολλές φορές...

Ξέρει πολὺ καλὰ ὅτι ὅλοι οἱ Ἰνδιάνοι πού γυρνᾶνε μέσα σ' αὐτὲς τὶς ζούγκλες τοῦ Ἄνω Ἀμαζονίου, δὲν ἀστειεύονται καθόλου...

Ξέρει ἀκόμα πὼς μιὰ καὶ ὁ Ἐλ Ρέϋ θελήσει νὰ ἔρθῃ νὰ τὸν βρῆ, δὲν θὰ διστάσῃ νὰ ἀκολουθήσῃ κι' αὐτὸς τὰ ἀχνάρια του, πίσω ἀπὸ τὰ ἀχνάρια τῶν Ἰνδιάνων πού ἔχουν συλλάβει τὴ Νάγια καὶ τὸν Πάντσο...

Τρέχει μὲ πολὺ μεγάλη ταχύτητα.

Πολλὲς φορές πηδάει κι' ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο γιὰ νὰ κερδίξῃ χρόνο καὶ νὰ μικραίνει τὴν ἀπόστασι πού θὰ τὸν χωρίξῃ ἀπὸ τὸ ἀπόσπασμα τῶν ἀπαγωγέων.

Σ' αὐτὸ τὸν βοηθάει πολὺ τὸ ὅτι τὰ χνάρια αὐτὰ εἶναι τόσο φρέσκα, ὥστε δὲν ὑπάρχει καμμιά δυσκολία στὸ νὰ τὰ διακρίνῃ.

Μπορεῖ νὰ τὰ παρακολουθῆ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, ἀκόμα κι' ἀπὸ τὸν ἀέρα, τὴ στιγμὴ πού πηδάει ἀπὸ τὸ ἓνα δέντρο στὸ διπλανό.

Καὶ ἐκεῖνο πού ἐπιδιώκει νὰ πετύχῃ, μὲ τὴν τρομερὴ ταχύτητα πού ἔχει ἀναπτύξει δὲν ἀργεῖ νὰ τὰ καταφέρῃ:

Ἀπὸ μακρὰ, βλέπει τὴν ἀποστολὴ τῶν Ἰνδιάνων πού προχωρεῖ μέσα στὸ πράσινο βασίλειο.

Παρὰ λίγο νὰ τοῦ ξεφύγῃ μιὰ κραυγὴ θριάμβου.

.. Ἀρχίζει νὰ τοὺς παρακο-

λουθῆ πιὸ σιγὰ καὶ πιὸ προσεκτικὰ αὐτὴ τὴ φορά..

Δὲν θέλει νὰ τὸν ἀνακαλύψουν οἱ παρατηρητὲς τοὺς καὶ νὰ κἀνῃ νὰ κινδυνεύσουν οἱ ζωὲς τῶν φίλων του...

Θέλει ὅταν θὰ κἀνῃ τὴν τελικὴ του ἐπίθεσι, νὰ εἶναι ἐξασφαλισμένη ἢ ἀσφάλεια τῆς Νάγιας καὶ τοῦ Πάντσο Γίγαντα.

Καὶ ὁ Ζορρό δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ ὑπολογίσῃ καθόλου στὴ βοήθεια τοῦ Πάντσο, ἂν πρόκειται γιὰ τὴ μάχη πού μπορεῖ νὰ ἐπακολουθήσῃ.

Γιατὶ ὁ θρυλικὸς μασκοφόρος Ἐκδικητῆς δὲν ἔχει τὴν παραμικρὴ ἰδέα γιὰ τὴ φοβερὴ μεταβολὴ πού ἔχει γίνεϊ στὸν ἀνεκδιήγητο σύντροφό του, ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού... κατεβράχθησε τὰ «μῆλα τῆς γενναιότητος»...

Ἀλλὰ δὲν προφταίνει ὥστόσο νὰ φτάσῃ πάρα πολὺ κοντὰ στὴν ἀποστολὴ ἐκείνων τῶν τυχοδιωκτῶν.

Ξαφνικὰ ἓνας Ἰνδιάνος πετιέται μπρὸς του, καθὼς ὁ μασκοφόρος Τιμωρὸς ἔχει φτάσει μπροστὰ στὴ λίμνη Ἄχουα λὰ Σάφα.

Ὁ Ἰνδιάνος κρατᾶει στὰ χέρια του ἓνα πελώριο τόξο καὶ πρὶν ὁ Ἐκδικητῆς τῆς Ζούγκλας προλάβῃ νὰ κἀνῃ τὴν παραμικρὴ κίνησι, ἓνα βέλος πού βρίσκεται περασμένο στὸ τόξο αὐτό, φεύγει φτερουγίζοντας γοργὰ ἀπὸ τὴ χορδὴ του καὶ σκίζει τὸν ἀέρα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ζορρό...

Ὁ μασκοφόρος Ἐκδικητῆς

κάνει να τὸ ἀποφύγει ἀλλὰ ἐκεῖνο εἶναι πολὺ γοργότερο ἀπὸ τὸν ἄνεμο.

Μέσα σ' ἓνα δευτερόλεπτο μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ τὴν κατάπληξι, ὁ θρυλικὸς Ζορρό βλέπει τὸ βέλος νὰ καρφώνεται μὲ ὀρμὴ στὸ πελώριο, ἀτσαλένιο στήθος του.

Μιὰ τρομακτικὴ κραυγὴ πόνου ξεφεύγει ἀπὸ τὸ λάρυγγι του...

Γιὰ μιὰ στιγμὴ μένει ὀρθός, ἀκίνητος σὰν ἄγαλμα καὶ παρακολουθεῖ μὲ τὴν ἴδια πάντοτε κατάπληξι καὶ μὲ κανέναν τρόπο στὸ βλέμμα, τὸ ὀρθιο βέλος ποὺ εἶναι βαθειὰ καρφωμένο στὸ στήθος του...

Υστερα καὶ μὲ μιὰ ἐκπληκτικὴ πραγματικὰ ταχύτητα, ὅλα γύρω ἀρχίζουν νὰ χάνονται ἀπὸ τὰ θολωμένα μάτια του.

Οὔτε μπορεῖ νὰ διακρίνη τοὺς ὀπλισμένους καὶ ἀπαίσιους ἰνδιάνους ποὺ βλέποντάς τον νὰ πέφτη, χτυπημένος στὸ στήθος, ἐξαφανίζονται τρέχοντας μέσα στὴν πυκνὴ βλάστησι τῆς ζούγκλας.

«Δεμένος ἀπ' τ' ἄστρα»...

Ο ΕΛ ΡΕ'Υ' παρὰ τίς φωνές καὶ τίς ἀπειλές τοῦ χοντρο - Περὲθ ποὺ κρέμεται ἀπὸ ἓνα πανύψηλο κλαδὶ τοῦ δέντρου σὰν ὄριμο φρούτο, περιμένει ἀκόμα μερικὰ λεπτά, γιὰ νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι ὁ Ζορρό θὰ ἔχη ἀπομα-

κρυνθῆ τάσθ, ὥστε νὰ μὴν κινδυνεύη πιά καθόλου νὰ τὸν φτάσουν οἱ ἀστυφύλακες.

Τέλος, ὅταν βεβαιώνεται γι' αὐτό, κυττάζει κι' ἄλλη μιὰ φορὰ πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐξαφανίστηκαν οἱ ἀστυφύλακες γιὰ νὰ δῆ πῆπως κανεῖς τοὺς ξαναγύρισε κρυφὰ γιὰ νὰ τὸν πυροβολήσῃ μόλις θὰ ἄφηνε τὸν Περὲθ.

Δὲν βλέπει ψυχὴ ζωντανὴ ὀλόγυρα ἀλλὰ ξέρει κιόλας πὼς δὲν ὑπάρχει ἰδανικώτερο μέρος ἀπὸ τὴ ζούγκλα γιὰ νὰ κρυφτῆ κανένας ποὺ νὰ μὴ φαίνεται ἀπὸ λίγα ἔστω μέτρα, ἀπόστασι.

Θὰ μπορούσε νὰ ἀφήσῃ τὸν Περὲθ κρεμασμένον ἀπὸ τὸ δέντρο γιὰ μεγαλύτερη ἀσφάλειά του ἀλλὰ λυπᾶται κιόλας τὸν χοντρο ἀστυνόμο.

Ἀποφασίζει νὰ διακινδυνεύσῃ.

Τὸν κατεβάζει ἀργὰ - ἀργὰ πρὸς τὴ γῆ καὶ φροντίζει νὰ εἶναι καλὰ κρυμμένος, ἔτσι ποὺ νὰ μὴ δίνη στόχο.

Λίγο λίγο ὑποχωρεῖ πρὸς τὸν κορμὸ τοῦ αἰωνόβιου δέντρου, κρατῶντας πάντα τὴν ἄκρη τοῦ φυτικοῦ σχοινοῦ.

Ὅταν ὁ Περὲθ φτάνει περὶπου δυὸ μέτρα πάνω ἀπὸ τὴ γῆ, τὸν ἀφήνει νὰ σκάσῃ κάτω καὶ ὁ ἴδιος ἀρπάζει ἓνα ἄλλο φυτικὸ σχοινὶ καὶ δίνοντας ἓνα τρομερὸ σάλτο πηδάει σ' ἓνα ἄλλο δέντρο δέκα μέτρα μακριὰ καὶ ὕστερα σ' ἓνα τρίτο.

Μὲ δυὸ πηδήματα μέσα σὲ τρία δευτερόλεπτα, ἔχει ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ κάθε κίνδυνο.

Ἀρχίζει νὰ τρέχη μέσα στὴ ζούγκλα γιὰ νὰ φτάσῃ στὸ μέρος ποὺ ἄφησε τὴ Νάγια καὶ τὸν Πάντσο Γίγαντα.

Δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ φανερωθῆ στὸν Ζαρρὸ τῆς Ζούγκλας.

Θέλει νὰ βεβαιωθῆ πὼς καὶ ἡ κοπέλλα μὲ τὸν νάνο δὲν διατρέχουν πιά κινδύνους καὶ ὕστερα νὰ ἐξαφανισθῆ γιὰ πάντα μέσα στὴ ζούγκλα, ψάχνοντας νὰ ἀνακαλύψῃ αὐτὸν ποὺ «δένει τὴ ζωὴ του μαζί μὲ τὸν νόμο τῶν ἀστρῶν», ὅπως τοῦ ἔχει πῆ ὁ Ἄτακ Ὀάνα λίγο πρὶν ξεψυχῆση....

Μὰ ἔξαφνα ἐκεῖ ποὺ πηγαίνει πηδώντας σὰν πίθηκος ἀπὸ τὸ ἓνα δέντρο στὸ ἄλλο, νοιώθει ἔξαφνα ἓνα τρομακτικὸ πόνο στὸ στήθος.

Τοῦ κόβεται ἡ ἀναπνοή...

Φέρνει ἄξαφνα τὸ χέρι στὸ φαρδὺ στέρνο του καὶ μὲ γουρλωμένα μάτια κυττάζει στὸ ἴδιο μέρος, περιμένοντας νὰ ἰδῆ κάρφωμένο ἓνα βέλος!...

Τίποτα ὅμως δὲν ὑπάρχει κι' αὐτὸ μεγαλώνει ἀκόμα τὴ θανάσιμη ἐκπληξί του ἄτυχου Ἐλ Ρέϋ...

Δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῆ σ' ἐκεῖνον τὸν φοβερὸ πόνο.

Νοιώθει τὰ μάτια του νὰ βασιλεύουν καὶ ὁ κόσμος σκοτεινιάζει ὀλόγυρά του...

Τὰ χέρια του παραλύουν.

Τὰ δάχτυλά του ἀνοίγουν ἄθελα...

Σὰν σὲ ὄνειρο καταλαβαίνει τὸ φυτικὸ σκοινὶ νὰ τοῦ ξεγλιστράει ἀνάμεσά τους.

Ὑστερα νοιώθει πὼς γκρεμίζεται...

Καταλαβαίνει ὅτι στὸ φοβερὸ του πένσιμο χτυπάει στὸν ὦμο σὲ κάποιον κλαδί....

Ὑστερα χτυπάει μὲ τὴν κοιλιά στὴν ἄκρη κάποιου ἄλλου κλαδιοῦ φουντωμένου.

Ὅλ' αὐτὰ τὰ χτυπήματα δὲν τοῦ φέρνουν ἀπολύτως κανέναν πόνο.

Εἶναι ὅπως συμβαίνει μέσα στ' ὄνειρο, ποὺ ὅλα γίνονται στὴ φαντασία μας, χωρὶς τίποτα νὰ εἶναι ἀλήθεια.

Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο καταλαβαίνει καὶ ὅτι βροντᾷ στὸ τέλος κάτω στὴ γῆ καὶ μένει ὀλότελα ἀκίνητος...

Ἔχει τὴν αἴσθησι πὼς βρίσκεται στὸ βυθὸ μιᾶς ὀλόμαυρης λίμνης...

Ὁ ἴδιος ποτὲ δὲν θὰ μπορούσε νὰ πῆ πόση ὥρα ἢ πόσες ὥρες ὀλόκληρες μένει σ' αὐτὸ τὸ μέρος.

Δὲν νοιώθει ἀπολύτως τίποτα αὐτὸν τὸν καιρὸ...

Γιὰ ἓναν ἄλλο ποὺ θὰ ἔσκυβε κοντά του καὶ θὰ κυττούσε τὸ κέρνο πρόσωπό του, θάταν χωρὶς ἀμφιβολία νεκρός.

Ὁμως μέσα στὰ γιγάντια στήθεια του ἡ καρδιά του ἀργοχτυπάει...

Τόσο ἀνεπαίσθητα ποὺ ἂν ἔβαζες καὶ τὸ αὐτί σου, δύσκολα θὰ μπορούσες νὰ τὸ ἀντιληφθῆς...

Τέλος, ὁ βασιλιάς τῆς ζούγκλας ἀρχίζει νὰ σαλεύῃ ἀνάλαφρα κάτω στὴ γῆ καὶ ὅσο πάνε ζωηρεύουν οἱ κινήσεις του.

Τὰ μάτια του τρεμοπαί-
ζουν...

Ἀνοίγουν...

Κυττάζει ὀλόγυρα καὶ
στήν ἀρχὴ εἶναι φανερό πὼς
δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ ποῦ
βρίσκεται καὶ τί γυρεύει ἐκεῖ
κάτω ποῦ εἶναι ξαπλωμένος.

Προσπαθεῖ νὰ θυμηθῆ ἄλ-
λὰ τοῦ κάκου.

Τὸ μυαλό του εἶναι φοβε-
ρὰ ἀναστατωμένο.

Κάνει μιὰ ἀπότομη κίνησι
νὰ πεταχτῆ ὄρθιος καὶ τότε
μιὰ τρομερὴ κραυγὴ πόνου.
Ξεσκίζει τὸ λαρύγγι τοῦ...

Τὰ μάτια του γουρλώνουν
ἀπαίσια.

Καταλαβαίνει πὼς μιὰ βα-
θεῖα πληγὴ εἶναι ἀνοιγμένη
ἐκεῖ πέρα, ποῦ τὸν πόνεσε τό-
σο ἐφιαλτικὰ στήν ἀπότομη
κίνησί του, ὥστε δὲν τὸν ἄφη-
σε νὰ καταλάβῃ τοὺς πόνους
σ' ὄλο τὸ ἄλλο του κορμί,
ποῦ εἶναι τόσο πολὺ χτυπη-
μένο ἀπὸ τὸ πέσιμο...

Καταλαβαίνει πὼς εἶναι
τραυματισμένος, μισοπεθαμέ-
νος σχεδὸν ἀπὸ τὸ σίδερο αὐ-
τὸ ποῦ ἐξαικολουθεῖ νᾶναι
καρφωμένο κοντὰ στήν καρ-
διά του ἀλλὰ δὲν βλέπει ἀ-
πολύτως τίποτα στὸ θεώρα-
το, ἀτσαλένιο του στήθος.

Πάει νὰ τρελλαθῆ.

Σιγά - σιγά τὰ θυμάται
ὅλα.

Τὰ χεῖλια του μουρμουρί-
ζουν:

— Πάλι!... Πάλι τὸ φοβε-
ρὸ αὐτὸ μυστήριο!... Πνίγο-
μαι!...

Καταφέρνει μὲ τρομερὴ
δυσκολία νὰ σταθῆ ὄρθιος

πάνω στὰ πόδια του.

Κυττάζει ὀλόγυρα χωρὶς
οὔτε νὰ καταλαβαίνει τί ψά-
χνη νὰ ἀνακαλύψῃ μὲ τὰ μά-
τια του.

Νομίζει πὼς τὰ βλέπει ὅ-
λα μέσα ἀπὸ ἓνα γκρίζο σύν-
νεφο καὶ πὼς ὅλα γυρίζουν
ἀργὰ - ἀργὰ γύρω του, ἔτσι
ποῦ τοῦ φέρνουν κάτι σὰν
τρέλλα στὸ τέλος καὶ κλείνει
τὰ μάτια κρατῶντας τὰ μη-
νίγγια του.

Ἀρχίζει νὰ περπατᾷ πα-
ραπατώντας, ἔτσι, μὲ κλει-
στὰ τὰ μάτια, χωρὶς νὰ ξέρῃ
ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ τὸν ἐνδι-
αφέρῃ ποῦ πηγαίνει.

Μιὰ μονάχα ἐπιθυμία εἶναι
στήν καρδιά του:

Νὰ τρέξῃ!

Νὰ τρέξῃ καὶ νὰ φύγῃ μα-
κριὰ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος...

Πολὺ μακριὰ.

Καὶ νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ
ποτὲ ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ θὰ φτάσῃ.

Νὰ σιρθῆ κάπου σὰν τὸ
πληγωμένο σκυλὶ καὶ νὰ πε-
θάνῃ ὀλομόναχος, χωρὶς κα-
νέναν κοντὰ του..

Ἡ ψυχὴ του εἶναι γεμάτη
ἀπὸ τὸ παράπονο γιὰ τὴν
παράξενη ζωὴ του, ποῦ δὲν
μπορεῖ νὰ τὴν ἀφιερῶσῃ ὅπως
αὐτὸς θέλει...

Ποῦ «εἶναι δεμένος μὲ τ'
ἀστρα» ὅπως τοῦ εἶπε κι' ὁ
Ἄτὰκ Ὀάνα λίγο πρὶν πα-
ραδώσῃ τὸ πνεῦμα...

Καθὼς μάλιστα ἡ ψυχὴ
τοῦ Ἐλ Ρεύ εἶναι σχεδὸν πρω-
τόγονη, ἀφοῦ ἔχει ζήσει ὅλη
του τὴ ζωὴ μέσα στὶς ζουγ-
κλες ἀνάμεσα στὰ ἄγρια θη-
ρία καὶ μὲ μόνον δάσκαλο του

τὸν σοφὸ Ἄτὰκ Ὁάνα, ποὺ τοῦ ἐξήγησε ὅτι εἶναι ἄνθρωπος καὶ διαφέρει ἀπ' τ' ἄλλα ζῶα καὶ τοῦ ἔμαθε καὶ ὅλους τοὺς φυσικοὺς νόμους, νοιώθει αὐτὴ τῇ στιγμῇ τὸ αἷμα του νὰ βράζη μέσα στὶς φλέβες του.

Σὰν τὸ πληγωμένο θηρίο θέλει κι' αὐτὸς νὰ σπαράξη ὅτι ὑπάρχει γύρω του.

Νὰ μπήξη τὰ νύχια του στὸ κρέας κάποιου ἀνυπεράσπιστου ἀντιπάλου!

Νὰ σκοτωθῇ.

Νὰ πάρη ἐκδίκησι γιὰ ὅτι τοῦ βασανίζει τόσο ἀπαίσια τὴν ψυχὴ...

Ἀντὶ γιὰ ὅλ' αὐτὰ ἀνοίγει ἄξαφνα τὰ μάτια του καὶ κερώνει.

Μπροστά του κοίτεται ἀκίνητος, μὲ κλειστὰ τὰ μάτια, μὲ τὸ πρόσωπο κέρινο καὶ μ' ἓνα βέλος καρφωμένο κατὰστηθα ὁ Ζαρρὸ τῆς Ζούγκλας, ὁ θρυλικὸς μασκοφόρος

Ἐκδικητής!...

Ἕνας ἀλλόκοτος λαρυγγισμὸς τοῦ ξεφεύγει καὶ τὰ μάτια του γουρλώνουν μὲ φρίκη.

Δὲν κυττάζει τὸν Ζαρρὸ μὲ τόσο ἐνδιαφέρον ἀλλὰ τὸ βέλος ποὺ εἶναι καρφωμένο στὸ φαρδύ του στήθος.

Ὑστερα φέρνει τὸ χέρι ἀσυναίσθητα καὶ στὸ δικό του στήθος, ποὺ ἓνας φοβερὸς πόνος τὸ κάνει ἀκόμα νὰ καίη.

Ὁ Ἐλ Ρέϋ παραπατάει.

Τρέμει ὀλόκληρος ἀπὸ συγκίνησι.

Τὰ χεῖλια του τρεμίζουν κι' ἐκεῖνα καὶ μὲ φωνὴ ποὺ τὴν διακόπτει ἢ πιὸ θανάσιμη κατὰπληξι, ψελλίζει ἄθελα τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Ἄτὰκ Ὁάνα:

«Κάτω ἀπ' τ' ἄστρο τῶν διδύμων γεννήθηκες!... Εἶναι νόμος πανάρχαιος καὶ τρομερός... Εἶσαι δεμένος! Τέλειωσε!...».

Τ Ε Λ Ο Σ

Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ

Ἀποκλειστικότητα: Γεν. Ἐκδοτικὴ Ἐπιχειρήσις Ο. Π.

Ζ Ο Ρ Ρ Ο

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 1ον — Τόμος 2ος — Άρ. τεύχους 14 — Δραχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22 (έντός τής στοάς), τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οίκονομικός Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ:

“Ένα άριστούργημα που θα μιλάτε γι’ αυτό πολύν καιρό:

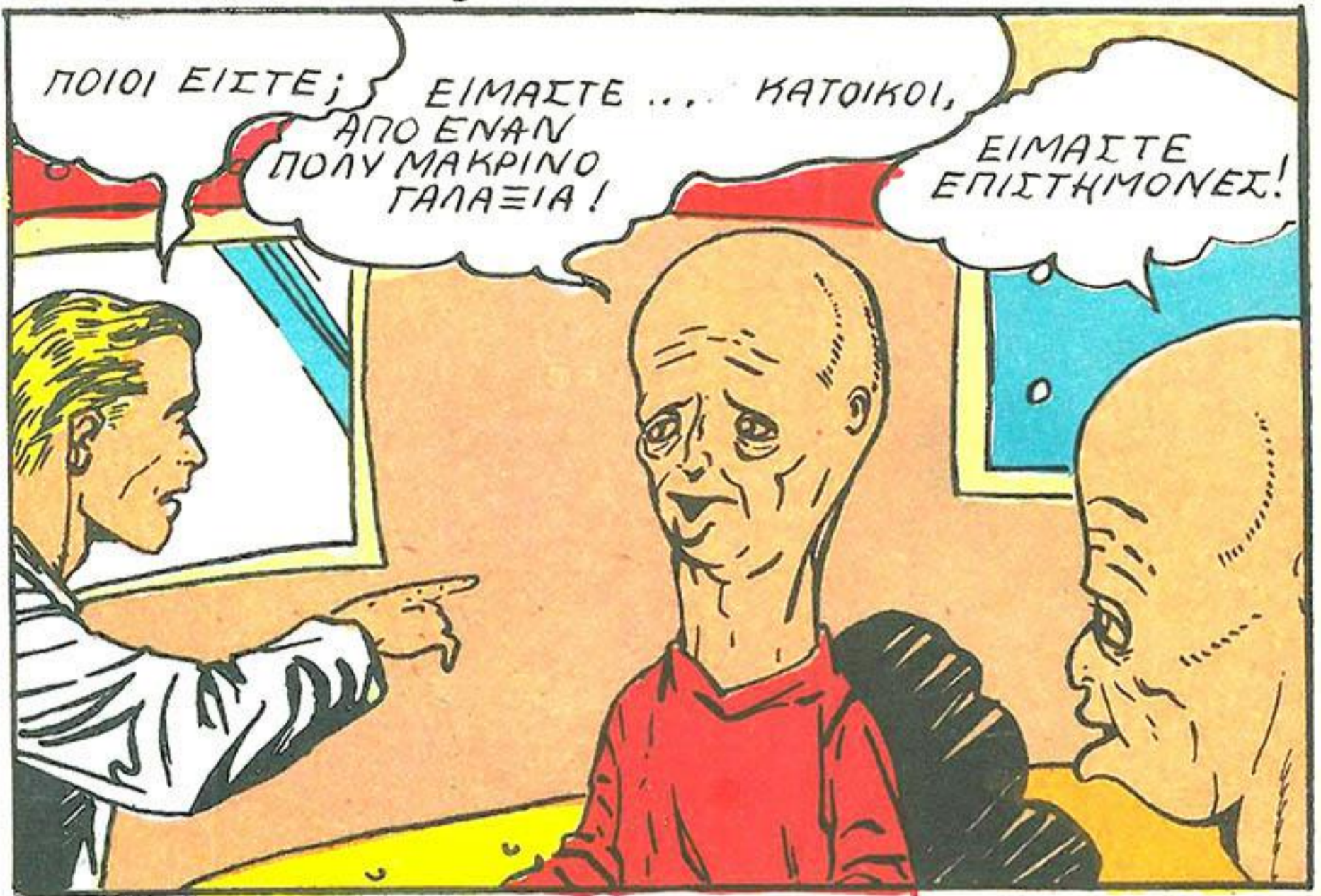
Ο ΖΟΡΡΟ ΤΙΜΩΡΕΙ!...

Μιά υπέροχη περιπέτεια γεμάτη άγωνία και συγκίνηση.
Γεμάτη άπρόοπτα που θα μαγεύσουν τόν άναγνώστη
Γεμάτη κωμικά έπεισόδια που θα φέρουν δάκρυα από
τά γέλια!

Ο ΖΟΡΡΟ ΤΙΜΩΡΕΙ!...

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

ΠΟΙΟΙ ΕΙΣΤΕ; ΕΙΜΑΣΤΕ ... ΚΑΤΟΙΚΟΙ,
ΑΠΟ ΕΝΑΝ
ΠΟΛΥ ΜΑΚΡΙΝΟ
ΓΑΛΑΞΙΑ!

ΕΙΜΑΣΤΕ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ!

ΚΙΝΟΥΜΕΘΑ!
ΠΟΥ ΜΕ ΠΑΤΕ!

ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ!
ΒΓΑΛΤΕ ΜΕ
ΕΞΩ!